

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 12. decembra 2006*

V zadevi T-228/02,

Organizacija mudžahidov iranskega ljudstva, s sedežem v Auvers-sur-Oise (Francija), ki jo zastopajo J.-P. Spitzer, odvetnik, D. Vaughan, QC, in É. de Boissieu, odvetnica,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata M. Vitsentzos in M. Bishop, zastopnika,

tožena stranka,

* Jezik postopka: francoščina.

ob intervenciji

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki ga je zastopal J. E. Collins, nato R. Caudwell in C. Gibbs, zastopniki, skupaj s S. Moore, barrister,

intervenient,

zaradi, na eni strani predloga, za razglasitev ničnosti Skupnega stališča Sveta 2002/340/SVZP z dne 2. maja 2002 o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931/SVZP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL L 116, str. 75), Skupnega stališča Sveta 2002/462/SVZP z dne 17. junija 2002 o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 in o razveljavitvi Skupnega stališča 2002/340 (UL L 160, str. 32) ter Sklepa Sveta 2002/460/ES z dne 17. junija 2002 o izvedbi člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2002/334/ES (UL L 160, str. 26) v delu, kjer je tožeča stranka na seznamu oseb, skupin in organizacij, za katere se uporabijo te določbe, in, na drugi strani, odškodninskega zahtevka,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, N. J. Forwood in S. Papasavvas, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. februarja 2006

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- ¹ Iz spisa izhaja, da je bila tožeča stranka, Organizacija mudžahidov iranskega ljudstva (Mujahedin-e Khalq en persan), ustanovljena leta 1965 in da si je za cilj zastavila zamenjavo režima iranskega šaha in nato režima mulahov z demokratično ureditvijo. Leta 1981 je sodelovala pri ustanovitvi Iranskega nacionalnega sveta upora (NCRI), organa, ki se opredeljuje kot iranski „parlament upora v izgnanstvu“. V času dejstev, odločilnih za ta spor, naj bi bil sestavljen iz petih ločenih organizacij in neodvisne sekcije, ki tvori del vojske, delujoče v Iranu. Po navedbah tožeče stranke in vseh njenih članov so se z junijem 2001 izrecno odpovedali vsem vojaškim aktivnostim in zdaj nimajo več oboroženih struktur.
- ² S sklepom z dne 28. marca 2001 je Secretary of State for the Home Department (ministrstvo za notranje zadeve Združenega kraljestva, v nadaljevanju: Home Secretary) tožečo stranko uvrstilo na seznam organizacij, prepovedanih na podlagi Terrorism Act 2000 (zakon o terorizmu iz leta 2000). Tožeča stranka je vložila dve vzporedni pravni sredstvi zoper ta sklep, eno kot pritožbo (appeal) pri Proscribed Organisations Appeal Commission (komisija za pritožbe v zvezi s prepovedanimi organizacijami, POAC), drugo kot predlog za revizijo (judicial review) pri High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (High Court).

- 3 Varnostni svet Združenih narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet) je 28. septembra 2001 sprejel Resolucijo 1373 (2001) o sprejemu strategij za boj z vsemi sredstvi proti terorizmu in zlasti zoper njegovo financiranje. Odstavek 1(c) te resolucije določa, da vse države nemudoma zamrznejo denarna sredstva in drugo finančno premoženje ali ekonomske vire oseb, ki izvršujejo ali nameravajo izvršiti teroristična dejanja, jih omogočajo ali pri tem sodelujejo, subjektov, ki pripadajo tem osebam ali jih te nadzirajo, ter oseb in subjektov, ki delujejo v imenu ali po navodilih teh oseb in subjektov.
- 4 Ker je bilo za izvajanje Resolucije Varnostnega sveta 1373 (2001) nujno delovanje Skupnosti, je Svet 27. decembra 2001 na podlagi členov 15 EU in 34 EU sprejel Skupno stališče 2001/930/SZVP o boju proti terorizmu (UL L 344, str. 90) in Skupno stališče 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL L 344, str. 93).
- 5 V skladu s členom 1(1) Skupnega stališča 2001/931 se to uporablja „za osebe, skupine in organizacije, vpletene v teroristična dejanja in naštete v Prilogi“. Ime tožeče stranke ni na navedenem seznamu.
- 6 Člen 1(2) in (3) Skupnega stališča 2001/931 opredeljuje, kdo so „osebe, skupine in organizacije, vpletene v teroristična dejanja“ in kaj pomeni „teroristično dejanje“.
- 7 V skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 je seznam v Prilogi sestavljen na podlagi natančnih podatkov ali gradiva iz s tem povezanega dosjeja, ki kaže, da je odločitev glede oseb, skupin ali organizacij sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali

omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicij ali obsodbe za taka dejanja. „Pristojni organ“ pomeni pravosodni organ, ali kjer pravosodni organi nimajo pristojnosti na tem področju, enakovredni pristojni organ.

- 8 V skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931 se imena oseb in organizacij na seznamu v Prilogi preverjajo v rednih obdobjih in najmanj enkrat na šest mesecev, da se zagotovi utemeljenost njihovega ohranjanja na seznamu.
- 9 V skladu s členoma 2 in 3 Skupnega stališča 2001/931 Evropska skupnost glede na omejitve pooblastil, ki se nanjo prenesejo s Pogodbo ES, odredi zamrznitev denarnih sredstev in drugega finančnega premoženja ali ekonomskih virov oseb, skupin in organizacij, naštetih v Prilogi, in zagotovi, da se jim denarna sredstva, finančno premoženje ali ekonomski viri ne dajejo neposredno ali posredno na voljo.
- 10 Ker je bila za izvajanje ukrepov, opisanih v Skupnem stališču 2001/931, na ravni Skupnosti nujno potrebna uredba, je Svet 27. decembra 2001 na podlagi členov 60 ES, 301 ES in 308 ES sprejel Uredbo (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL L 344, str. 70). Iz te uredbe izhaja, da je treba s pridržkom odstopanj, ki jih dovoljuje, zamrzniti vsa denarna sredstva, ki jih imajo fizične ali pravne osebe, skupina ali organizacija, ki so na seznamu iz njenega člena 2(3). Prav tako je prepovedano tem osebam, skupinam

ali organizacijam dajati na voljo denarna sredstva ali finančne storitve. Svet s soglasnim odločanjem določa, popravlja in spreminja seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporabi Uredba v skladu z določbami člena 1, od (4) do (6), Skupnega stališča 2001/931.

- 11 Prvotni seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporabi Uredba št. 2580/2001, je bil določen s Sklepom Sveta 2001/927/ES z dne 27. decembra 2001 o sestavitvi seznama v skladu s členom 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL L 344, str. 83). Ime tožeče stranke na njem ni navedeno.
- 12 S sodbo z dne 17. aprila 2002 je High Court zavrnilo predlog za revizijo, ki ga je tožeča stranka vložila zoper sklep Home Secretary z dne 28. marca 2001 (glej točko 2 zgoraj), ob upoštevanju, da je bil POAC v bistvu ustrezen forum za odločanje o trditvah tožeče stranke, tudi tistih glede iz kršitve pravice do zaslišanja.
- 13 Svet je 2. maja 2002 na podlagi členov 15 EU in 34 EU sprejel Skupno stališče 2002/340/SZVP o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 (UL L 116, str. 75). Njegova priloga posodablja seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporabi Skupno stališče 2001/931. Točka 2 te priloge, naslovljena „Skupine in organizacije“, vsebuje ime tožeče stranke, opredeljene kot:

„Mujahedin-e Khalq Organisation (MEK ali MKO) (brez ‚National Council of Resistance of Iran‘ (NCRI)) (The National Liberation Army of Iran (militantno krilo MEK), The People's Mujahidin of Iran, Muslim Iranian Student's Society)“.

- ¹⁴ S Sklepom 2002/334/ES z dne 2. maja 2002 o izvajanju člena 2(3) Sklepa št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2001/927 (UL L 116, str. 33) je Svet sprejel posodobljen seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja navedena uredba. Ime tožeče stranke je bilo na tem seznamu enako formulirano kot v Prilogi k Skupnemu stališču 2002/340.
- ¹⁵ Svet je 17. junija 2002 sprejel, na eni strani Skupno stališče 2002/462/SVZP o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 in o razveljavitvi Skupnega stališča 2002/340 (UL L 160, str. 32) in na drugi strani Sklep 2002/460/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in o razveljavitvi Sklepa 2002/334 (UL L 160, str. 26). Ime tožeče stranke je ostalo na seznamih, določenih s Skupnim stališčem 2001/931 in z Uredbo št. 2580/2001 (v nadaljevanju za vse sezname: sporni sezname, in za seznam iz Uredbe št. 2580/2001: sporni seznam).
- ¹⁶ S sodbo z dne 15. novembra 2002 je POAC zavrnila pritožbo tožeče stranke zoper sklep Home Secretary z dne 28. marca 2001 (glej točko 2 zgoraj), zlasti ker je menila, da ni bilo razloga, da bi predhodno zaslišala tožečo stranko, ker je tako zaslišanje v okviru pravnih predpisov, usmerjenih proti terorističnim organizacijam, neizvedljivo ali nezaželeno. Na podlagi istega sklepa je pravna ureditev Akta o terorizmu 2000 predvidela ustrezno možnost, da tožeča stranka izrazi svoje stališče pred OPAC.
- ¹⁷ Zato je Svet sprejel različna skupna stališča in sklepe o posodobitvi spornih seznamov. Skupno stališče in sklep, ki sta veljala na dan končanja ustnega postopka, sta bila Skupno stališče Sveta 2005/936/SZVP z dne 21. decembra 2005 o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 in o razveljavitvi Skupnega stališča 2005/847/SZVP (UL L 340, str. 80) in Sklep Sveta 2005/930/ES z dne 21. decembra

2005 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in o razveljavitvi Sklepa 2005/848/ES (UL L 340, str. 64). Ime tožeče stranke se je s tema sprejetima aktoma ohranilo na spornih seznamih.

Postopek in predlogi strank

- 18 Tožeča stranka je 26. julija 2002 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila tožbo, v okviru katere je Sodišču prve stopnje predlagala, naj:
- razveljavi Skupni stališči 2002/340 in 2002/462 ter Sklep 2002/460 v delu, kjer se ti akti nanašajo nanjo;
 - posledično razglasi, da se ti skupni stališči in ta sklep zanj ne uporabljajo;
 - Svetu naloži plačilo enega evra za povrnitev utrpele škode;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 19 Svet je v svojem odgovoru na tožbo Sodišču prve stopnje predlagal, naj:
- zavrne tožbo kot delno nedopustno in delno neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

- 20 S sklepom z dne 12. februarja 2003 je predsednik drugega senata Sodišča prve stopnje po zaslišanju strank sprejel intervencijo Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska v podporo predlogom Sveta. Intervenient je predložil svoj odgovor na tožbo, v katerem predlaga zavrnitev tožbe. Tožeča stranka je predložila svoja stališča o tem odgovoru v predvidenem roku.
- 21 Sodišče prve stopnje (drugi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca začelo ustni postopek in je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Sodišča prve stopnje z dopisom sodnega tajništva z dne 1. decembra 2005 stranki pozvalo, da predložita svoja pisna stališča glede tega, kakšne posledice imajo za nadaljevanje tega postopka novi elementi, in sicer razveljavitev in večkratna nadomestitev – po vložitvi tožbe – aktov, izpodbijanih z navedeno tožbo, namreč skupnih stališč 2002/340 in 2002/462 ter Sklepa 2002/460, z akti, v katerih je tožeča stranka ostala na spornih seznamih.
- 22 V svojih stališčih, predloženih 21. decembra 2005 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, je Svet zatrjeval, da ni bilo treba zavzeti stališča glede skupnih stališč, ker je po njegovem mnenju tožba v vsakem primeru v tem smislu nedopustna. Glede sklepov Skupnosti o izvajanju Uredbe št. 2580/2001 je Svet mnenja, da „je treba šteti, da je tožba usmerjena zoper Sklep 2005/848/ES“ Sveta z dne 29. novembra 2005 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in o razveljavitvi Sklepa 2005/722/ES (UL L 314, str. 46) „ali zoper vsak drug sklep z enako vsebino, ki bo veljal na dan, ko bo Sodišče prve stopnje izdalo sodbo, če se bo ta sklep nanašal na tožečo stranko“.
- 23 V svojih stališčih, predloženih 2. januarja 2006 v sodnem tajništvu, tožeča stranka meni, da „je treba šteti, da je ta tožba usmerjena zoper Skupno stališče Sveta 2005/847/SZVP z dne 29. novembra 2005“ o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 in o razveljavitvi Skupnega stališča 2005/725/SZVP (UL L 314, str. 41) ter „Sklepa 2005/848“. Tožeča stranka je poleg tega k tem stališčem priložila več

novih dokumentov, ki so bili vloženi v spis. Z dopisom sodnega tajništva z dne 19. januarja 2006 so bila navedena stališča in dokumenti vročeni Svetu, ki je 27. januarja 2006 potrdil njihov prejem.

- 24 Z dopisom, predloženim 25. januarja 2006 v sodnem tajništvu, je tožeča stranka predložila pisna stališča o poročilu o obravnavi, v katerih navaja, da bi bilo odslej treba šteti, da je tožba usmerjena tudi proti Skupnemu stališču 2005/936 in Sklepu 2005/930. K temu dopisu je priložila dodaten niz novih dokumentov. Stranki sta bili obveščeni, da bo sklep o vložitvi navedenih prilog v spis sprejet na obravnavi.
- 25 Stranki sta na obravnavi 7. februarja 2006 podali ustne navedbe in odgovorili na ustna vprašanja, ki jima jih je zastavilo Sodišče prve stopnje. Na tej obravnavi se je Svet skliceval na nepravilno predložitev novih dokumentov 18. in 25. januarja 2006 v sodnem tajništvu (glej točki 23 in 24 zgoraj). Svet je dodal, da ni mogel učinkovito zavzeti stališča o teh dokumentih, ker je bil o njih prepozno obveščen. Svet je zato Sodišču prve stopnje predlagal, naj bodisi zadevnih dokumentov ne sprejme v spis bodisi odredi ponovitev pisnega postopka, da bi mu omogočilo pisno navajanje njegovega stališča. Sodišče prve stopnje je sprejelo svojo odločitev o tem predlogu kot tudi o vložitvi v spis dokumentov iz točke 24 zgoraj.
- 26 V odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje je tožeča stranka izjavila, da kot je Svet priznal v svojih stališčih, predloženih 23. decembra 2005 v sodnem tajništvu (glej točko 22 zgoraj), bi bilo treba šteti, da je ta tožba usmerjena zoper Skupno stališče 2005/936 in Sklep 2005/930 ter, če je treba, zoper vse druge akte, ki veljajo na dan razglasitve sodb, ki imajo enako vsebino kot navedena skupno stališče in sklep ter nanjo enako učinkujejo, če se nanašajo nanjo.

Postopkovne posledice razveljavitve in nadomestitve primarno izpodbijanih aktov

- 27 Kot izhaja iz točke 17 zgoraj, so bili prvotno izpodbijani akti s to tožbo, in sicer skupni stališči 2002/340 in 2002/462 ter Sklep 2002/460 (v nadaljevanju: prvotno izpodbijani sklep), po vložitvi tožbe razveljavljeni in večkrat nadomeščeni z akti, v katerih je tožeča stranka ostala na spornih seznamih. Na dan konca ustnega postopka sta bila to Skupno stališče 2005/936 in Sklep 2005/930.
- 28 Glede tega je treba spomniti, da je treba šteti, da je sklep, ki je v postopku nadomestil sklep z enako vsebino, novo dejstvo, na podlagi katerega lahko tožeča stranka prilagodi svoje predloge in tožbene razloge. Dejansko bi bilo v nasprotju s pravičnim sojenjem in z zahtevo po ekonomičnosti postopka, če bi tožeča stranka morala vložiti novo tožbo. Poleg tega bi bilo krivično, če bi zadevna institucija lahko, da bi nasprotovala ugovorom zoper sklep iz tožbe, predložene sodniku Skupnosti, spremenila izpodbijani sklep ali ga nadomestila z drugim in se med postopkom sklicevala na to spremembo ali nadomestitev, da bi drugi stranki onemogočila razširitev svojih prvotnih tožbenih predlogov in razlogov, ki so obstajali pred zadnjim sklepom, ali vložitev dodatnih tožbenih predlogov in razlogov zoper tega (sodbe Sodišča z dne 3. marca 1982 v zadevi Alpha Steel proti Komisiji, 14/81, Recueil, str. 749, točka 8; z dne 29. septembra 1987 v združenih zadevah Fabrique de fer de Charleroi in Dillinger Hüttenwerke proti Komisiji, 351/85 in 360/85, Recueil, str. 3639, točka 11, in z dne 14. julija 1988 v zadevi Stahlwerke Peine-Salzgitter proti Komisiji, 103/85, Recueil, str. 4131, točki 11 in 12, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 3. februarja 2000 v združenih zadevah CCRE proti Komisiji, T-46/98 in T-151/98, Recueil, str. II-167, točka 33).
- 29 V sodbah z dne 21. septembra 2005 v zadevi Yusuf in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (T-306/01, ZOdl., str. II-3533, v pritožbenem postopku, v nadaljevanju: sodba Yusuf, točka 73) ter v zadevi Kadi proti Svetu in

Komisiji (T-315/01, ZOdl., str. II-3649, v pritožbenem postopku, v nadaljevanju: sodba Kadi, točka 54) je Sodišče prve stopnje preneslo navedeno sodno prakso na primer, ko uredbo, ki neposredno in posamično zadeva posameznika, med postopkom nadomesti uredba z enako vsebino.

- 30 V obravnavani zadevi je torej treba v skladu s to sodno prakso ugoditi predlogu tožeče stranke, naj se šteje, da je ob koncu ustnega postopka njena tožba vložena zaradi razglasitve ničnosti Skupnega stališča 2005/936 in Sklepa 2005/930, če se ta akta nanašata nanjo, in strankama omogočiti, da ponovno oblikujeta svoje predloge, tožbene razloge in trditve v smislu teh novih dejstev, kar zanju pomeni pravico predložiti dodatne predloge, tožbene razloge in trditve.
- 31 V teh okoliščinah je treba na eni strani dovoliti, da se v spis vložijo dokumenti, skupaj s stališči tožeče stranke o poročilu o obravnavi, predloženimi 25. januarja 2006 v sodnem tajništvu (glej točko 24 zgoraj), in na drugi strani zavrniti predlog Sveta, naj se niti zadevni dokumenti niti dokumenti, priloženi stališčem tožeče stranke v odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje in predloženi 18. januarja 2006 v sodnem tajništvu (glej točki 23 in 25 zgoraj), ne vložijo v spis. Šteti je namreč treba, da je predložitev listin ter novih dokumentov in dokazov neločljivo povezana s pravico strank, da ponovno oblikujejo svoje predloge, tožbene razloge in trditve v smislu novih dejstev iz zgornjih točk. Glede vprašanja, ali prepozna vložitev zadevnih dokumentov v spis v obravnavani zadevi zaradi varstva pravice do obrambe Sveta upravičuje ponovitev pisnega postopka (glej točko 25 zgoraj), se napotuje na točko 182.
- 32 Poleg tega Sodišče prve stopnje meni, da se mu lahko veljavno predloži le en predlog za razglasitev ničnosti veljavnega akta, ki posega v položaj. Če se tožeči stranki lahko dovoli, kot je bilo presojeno v točki 30 zgoraj, da ponovno oblikuje svoje predloge tako, da predlaga razglasitev ničnosti aktov, ki so med postopkom nadomestili prvotno izpodbijane akte, ta rešitev ne dovoljuje špekulativnega nadzora zakonitosti

domnevnih, še ne sprejetih aktov (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1996 v zadevi Langdon proti Komisiji, T-22/96, Recueil, str. II-1009, točka 16 in navedena sodna praksa).

- 33 Iz tega izhaja, da se tožeči stranki ne dovoli, da ponovno oblikuje svoje predloge tako, da so usmerjeni ne le proti Skupnemu stališču 2005/936 in Sklepu 2005/930, ampak tudi, če je treba, zoper vse druge akte z enako vsebino kot navedeni akti, ki veljajo na dan razglasitve sodbe in nanjo enako učinkujejo, če se ti akti nanašajo nanjo (glej točko 26 zgoraj).
- 34 Za namene te tožbe bo sodni nadzor Sodišča prve stopnje zajel zgolj že sprejete akte, ki veljajo in se izpodbijajo ob koncu ustnega postopka, in sicer Skupno stališče 2005/936 (v nadaljevanju: izpodbijano skupno stališče) in Sklep 2005/930 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) (oba skupaj v nadaljevanju: izpodbijana akta), in to tudi, če naj bi bili navedeni akti na dan razglasitve te sodbe razveljavljeni in nadomeščeni z drugimi.
- 35 Ob tej domnevi bi namreč, na eni strani, tožeča stranka obdržala interes za razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov, ker razveljavitev akta institucije ne pomeni priznanja njegove nezakovitosti z učinkom *ex nunc*, v nasprotju z razveljavitveno sodbo, na podlagi katere je razveljavljeni akt retroaktivno izločen iz pravnega reda in za katerega se šteje, da sploh ni obstajal. Na drugi strani pa, kot je Svet priznal na obravnavi, bi morala ta institucija v primeru razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe, v skladu s členom 233 ES, kar lahko pripelje do tega, da spremeni ali umakne, kot v obravnavani zadevi, morebitne akte, ki so razveljavili in nadomestili izpodbijane akte, ki so bili sprejeti po koncu ustnega postopka (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 1995 v združenih zadevah Exporteurs in Levende Varkens in drugi proti Komisiji, T-481/93 in T-484/93, Recueil, str. II-2941, točke od 46 do 48).

Drugi del predlogov

- 36 Tožeča stranka s svojim drugim delom predlogov, kot jih je preoblikovala na obravnavi, Sodišču prve stopnje predlaga, naj razglasi, da izpodbijani akti zaradi delne razglasitve ničnosti, ki je bila prvotno predlagana, zanjo ne veljajo.
- 37 Treba je ugotoviti, da je drugi del predlogov brez samostojnega pomena glede na prvega. Torej ga je treba šteti za brezpredmetnega.

Predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega skupnega stališča

Trditve strank

- 38 Tožeča stranka zatrjuje, da je ta tožba dopustna, ker se tako izpodbijano skupno stališče kot izpodbijani sklep nanjo nanašata neposredno in posamično ter posegata v njen položaj. Posebej navaja, da je Sodišče prve stopnje pristojno za nadzor zakonitosti zadevnega skupnega stališča, sicer ne bi odločalo.
- 39 Načela pravne države, kot so določena s členom 6(2) EU, po mnenju tožeče stranke zavezujejo vse akte Unije, vključno s tistimi, sprejetimi v okviru skupne zunanje in varnostne politike (SZVP) ali policijskega in sodnega sodelovanja na kazenskem področju (skupno imenovanem „pravosodje in notranje zadeve“) (PNZ). Ker je pravica do sodnega varstva eden od sestavnih elementov pravne države, kot naj bi

izhajalo tudi iz členov 35 EU in 46 EU ter sodne prakse Sodišča (sodbi z dne 15. maja 1986 v zadevi Johnston, 222/84, Recueil, str. 1651, točka 18, in z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točki 38 in 39), se noben od teh aktov ne bi smel izogniti sodnemu nadzoru Sodišča in Sodišča prve stopnje. Vsaka drugačna odločitev bi po mnenju tožeče stranke povzročila brezpravnost.

- 40 V vsakem primeru bi bilo treba šteti, da sta normodajni postopek Sveta v obravnavani zadevi in utemeljitev izpodbijanega skupnega stališča z določbami o SZVP nezakonita. Zlasti glede na primarnost prava Skupnosti, ki naj bi bila določena s členom 47 EU, naj bi bilo Sodišče prve stopnje pristojno za sankcioniranje take nezakonitosti akta, sprejetega na podlagi SZVP ali PNZ. Tožeča stranka se v tem smislu sklicuje na sodbo Sodišča z dne 12. maja 1998 v zadevi Komisija proti Svetu (C-170/96, Recueil, str. I-2763).
- 41 Navedeni normodajni postopek naj bi zaznamovala stalna želja Sveta, da bi se s sklicevanjem na mednarodna pravila izognil varstvu temeljnih pravic in demokraciji nadzoru – normodajalca ali sodišča – svojih aktov s kršitvijo splošnih načel prava Skupnosti. Osebe, odgovorne za dejansko izvajanje teh aktov Skupnosti, naj bi ostale dolžne izvajati sodni nadzor glede na temeljne pravice.
- 42 To željo naj bi Evropski parlament kritiziral na svoji razpravi o osnutku Uredbe št. 2580/2001. Kritika naj bi se nanašala zlasti na okoliščino, da je Svet sam sebi zaupal pristojnost za izvajanje Uredbe št. 2580/2001 s sklepi, za katere naj bi se poleg tega zdelo, da nimajo obrazložitve.
- 43 Svet in Združeno kraljestvo, ki ne izpodbijata, da se izpodbijani akti neposredno in posamično nanašajo na tožečo stranko, trdita, da je tožba nedopustna, ker je usmerjena zoper izpodbijano skupno stališče.

- 44 Svet in Združeno kraljestvo posledično menita, da se mora Sodišče prve stopnje omejiti na nadzor zakonitosti izpodbijanega sklepa, ki omogoča uporabo ukrepov, določenih z Uredbo št. 2580/2001, za tožečo stranko.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 45 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča prve stopnje (sklepi z dne 7. junija 2004 v zadevi Segi in drugi proti Svetu, T-338/02, ZOdl., str. II-1647, v pritožbenem postopku, točka 40 in naslednje, in v zadevi Gestoras Pro Amnistía in drugi proti Svetu, T-333/02, neobjavljen v ZOdl., v pritožbenem postopku, točka 40 in naslednje; z dne 18. novembra 2005 v zadevi Selmani proti Svetu in Komisiji, T-299/04, povzetek v ZOdl., str. II-20*, točke od 52 do 59) je treba tožbo zavrniti delno kot očitno nedopustno in delno kot očitno neutemeljeno, ker je vložena zaradi razglasitve ničnosti izpodbijanega skupnega stališča.
- 46 Najprej je treba poudariti, da to skupno stališče ni akt Sveta, sprejet na podlagi Pogodbe ES in kot tak potrjen nadzoru zakonitosti iz člena 230 ES, ampak je akt Sveta, sestavljenega iz predstavnikov vlad držav članic, ki je sprejet na podlagi členov 15 EU iz naslova V Pogodbe EU o SZVP in 34 EU iz naslova VI Pogodbe EU o PNZ.
- 47 Ugotoviti je treba, da niti v okviru naslova V Pogodbe EU o SZVP niti v okviru naslova VI Pogodbe EU o PNZ ni predvidena nobena tožba pred sodiščem Skupnosti za razglasitev ničnosti skupnega stališča.
- 48 V okviru Pogodbe EU, v različici iz Amsterdamske pogodbe, so pristojnosti Sodišča taksativno našteje v členu 46 EU.

49 Po eni strani ta v okviru določb iz naslova V Pogodbe EU ne določa nobene pristojnosti Sodišča.

50 Po drugi strani pa ta člen glede določb iz naslova VI Pogodbe EU, upoštevni v obravnavanem primeru, določa:

„Določbe Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za premog in jeklo in Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo, ki se nanašajo na pristojnost Sodišča Evropskih skupnosti in na izvajanje te pristojnosti, se uporabljajo samo za naslednje določbe te pogodbe:

[...]

b) določbe naslova VI pod pogoji iz člena 35 [EU];

[...]

d) člen 6(2) [EU] glede delovanja institucij, kolikor je Sodišče pristojno v okviru pogodb o ustanovitvi Evropskih skupnosti in te pogodbe;

[...]“

51 Upoštevne določbe člena 35 EU določajo:

„1. Sodišče Evropskih skupnosti je ob upoštevanju pogojev iz tega člena pristojno za predhodno odločanje o veljavnosti in razlagi okvirnih sklepov in sklepov o razlagi konvencij na podlagi tega naslova ter o veljavnosti in razlagi ukrepov za njihovo izvajanje.

[...]

6. Sodišče je pristojno za preverjanje zakonitosti okvirnih sklepov in sklepov v tožbah, ki jih vloži država članica ali Komisija zaradi nepristojnosti, bistvene kršitve postopka, kršitve te pogodbe ali katerega koli pravnega pravila, ki se nanaša na njeno uporabo, ali zaradi zlorabe pooblastil. Postopek iz tega odstavka se sproži v dveh mesecih po objavi ukrepa.

[...]“

52 Iz členov 35 EU in 46 EU izhaja, da so v okviru naslova VI Pogodbe EU zoper okvirne sklepe, sklepe in ukrepe za izvajanje konvencij, določenih s členom 34(2)(b), (c) in (d) EU, razen skupnih stališč, določenih v členu 34(2)(a) EU, predvidena le pravna sredstva za presojo veljavnosti ali za razglasitev ničnosti.

- 53 Poleg tega je treba poudariti, da jamstvo spoštovanja temeljnih pravic iz člena 6(2) EU v obravnavani zadevi ni relevantno, saj člen 46(d) EU ne ponuja nobene podlage za dodatno pristojnost Sodišča (zgoraj v točki 45 navedeni sklep Segi in drugi proti Svetu, točka 37).
- 54 Neobstoj učinkovitega pravnega varstva, na katerega se sklicuje tožeča stranka v pravnem sistemu Skupnosti, ki temelji na načelu dodeljenih pristojnosti, kot izhaja iz člena 5 EU, sam po sebi ne more utemeljiti prave pristojnosti Skupnosti za akt, sprejet v sorodnem, vendar ločenem pravnem sistemu – tistem, ki izhaja iz naslovov V in VI Pogodbe EU (glej zgoraj v točki 45 navedeni sklep Segi in drugi proti Svetu, točka 38). S tega vidika se tožeča stranka ne more sklicevati na sodbo *Unión de Pequeños Agricultores* proti Svetu, navedeno zgoraj v točki 39. V tej sodbi (točka 40) je Sodišče svojo presojo oprlo na okoliščino, da je Pogodba ES uvedla celovit sistem pravnega varstva, namenjenega zagotovitvi nadzora zakonitosti aktov institucij. Vendar kot je bilo poudarjeno zgoraj, je Pogodba EU glede aktov, sprejetih na podlagi svojih naslovov V in VI, uvedla omejen sodni nadzor, pri čemer so bila nekatera področja izvzeta iz navedenega nadzora in nekatere možnosti pravnega varstva niso na voljo.
- 55 Kljub temu je treba s tem v zvezi, ne da bi se spraševali o možnosti presoje veljavnosti skupnega stališča pred sodišči držav članic, poudariti, da izpodbijano skupno stališče zahteva sprejetje izvedbenih aktov Skupnosti oziroma nacionalnih izvedbenih aktov, da je učinkovito. Vendar se ni zatrjevalo, da ti izvedbeni akti ne bi mogli biti predmet ničnostne tožbe bodisi pred sodiščem Skupnosti bodisi pred nacionalnim sodiščem. Tako ni določeno, da tožeča stranka nima na voljo učinkovitega pravnega sredstva – čeprav posrednega – proti aktom, sprejetim na podlagi izpodbijanega skupnega stališča, ki neposredno posega v njen položaj. V obravnavanem primeru je tožeča stranka dejansko uporabila to pravno sredstvo zoper izpodbijani sklep.

56 V teh okoliščinah je Sodišče prve stopnje pristojno za obravnavanje ničnostne tožbe, vložene zoper skupno stališče, sprejeto na podlagi členov 15 EU in 34 EU, zgolj strogo v delu, kjer se tožeča stranka v podporo te tožbe sklicuje na kršitev pristojnosti Skupnosti (zgoraj v točki 45 navedeni sklep Selmani proti Svetu in Komisiji, točka 56). Sodišča Skupnosti so namreč pristojna za preizkus vsebine akta, sprejetega v okviru Pogodbe EU, da bi preverila, ali ta akt vpliva na pristojnosti Skupnosti, in da bi ga razglasila za ničnega, če se izkaže, da bi moral temeljiti na določbi Pogodbe ES (glej v tem smislu zgoraj v točki 40 navedeno sodbo Komisija proti Svetu, točki 16 in 17, in sodbo Sodišča z dne 13. septembra 2005 v zadevi Komisija proti Svetu, C-176/03, ZOdl., str. I-7879, točka 39; zgoraj v točki 45 navedena sklepa Segi in drugi proti Svetu in Gestoras Pro Amnistía in drugi proti Svetu, točka 41; glej po analogiji tudi sodbo Sodišča z dne 14. januarja 1997 v zadevi Centro-Com, C-124/95, Recueil, str. I-81, točka 25).

57 Ta tožba spada v pristojnost sodišč Skupnosti, če se tožeča stranka v obravnavani zadevi sklicuje na to, da je Svet pri odločanju na področju Unije s poseganjem v pristojnost Skupnosti zlorabil postopek, da bi ji onemogočil vsakršno sodno varstvo.

58 Vendar je treba glede tega ugotoviti, da se je Svet pri odločanju v okviru Unije, ne da bi kršil pristojnosti Skupnosti, oprl nanje, da bi zagotovil izvršitev izpodbijanega skupnega stališča. Na eni strani, ker se je Svet oprl na upoštevne pristojnosti Skupnosti, zlasti tiste iz členov 60 ES in 301 ES, mu ni mogoče očitati, da jih ni upošteval. Tožeča stranka v zvezi s tem ni navedla nobene druge upoštevne pravne podlage – razen v obravnavani zadevi dejansko uporabljenih določb –, ki bi lahko bila kršena zaradi kršitve člena 47 EU. Na drugi strani te določbe same predvidevajo predhodno sprejetje skupnega stališča ali skupnega ukrepa, da bi se uporabljale. Iz tega izhaja, da predhodno sprejetje skupnega stališča pred izvajanjem pristojnosti Skupnosti, uporabljenih v obravnavani zadevi, očitno kaže na spoštovanje teh pristojnosti in ne na njihovo kršitev. Poleg tega, čeprav napotitev na skupno stališče na podlagi Pogodbe EU pomeni, da so zadevne osebe prikrajšane za neposredno sodno varstvo pred sodiščem Skupnosti, in sicer za možnost neposrednega

izpodbijanja zakonitosti izpodbijanega skupnega stališča, tak izid sam po sebi ne pomeni kršitve pristojnosti Skupnosti. Končno, kar zadeva resolucijo Parlamenta z dne 7. februarja 2002, v kateri ta obžaluje izbiro pravne podlage iz Pogodbe EU za sestavo seznama oseb, skupin ali organizacij, vpletenih v teroristično dejanje, pa je treba ugotoviti, da se ta kritika nanaša na politično izbiro in kot taka ne postavlja pod vprašaj zakonitosti izbrane pravne podlage ali kršitve pristojnosti Skupnosti (zgoraj v točki 45 navedeni sklep Segi in drugi proti Svetu, točka 46).

- 59 Sodišče prve stopnje, ki odloča v okviru nadzora omejene zakonitosti, ki izhaja iz njegove pristojnosti na podlagi Pogodbe ES, lahko torej ugotovi zgolj, da izpodbijano skupno stališče ne krši pristojnosti Skupnosti.
- 60 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je tožbo v omejenem obsegu, v katerem je Sodišče prve stopnje pristojno za odločanje o njej, če je usmerjena zoper izpodbijano skupno stališče, treba zavrniti kot očitno neutemeljeno.

Predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa

- 61 V podporo svojim predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa tožeča stranka navaja tri tožbene razloge. Prvi je razdeljen na pet delov, ki so kršitev pravice do obrambe, bistvena kršitev postopka, kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva, kršitev pravice do domneve nedolžnosti in očitna napaka pri presoji. Drugi

tožbeni razlog je kršitev pravice do upora proti tiraniji in zatiranju. Tretji tožbeni razlog je kršitev načela prepovedi diskriminacije.

62 Najprej je treba preizkusiti prvi tožbeni razlog.

Trditve strank

63 V okviru prvega tožbenega razloga tožeča stranka ne izpodbija niti zakonitosti niti legitimnosti ukrepov, kot je zamrznitev sredstev zoper osebe, skupine in organizacije, vpletene v teroristična dejanja v smislu Skupnega stališča 2001/931, iz izpodbijanih aktov.

64 Tožeča stranka v prvem delu tožbenega razloga zatrjuje, da izpodbijani sklep, s tem da ji nalaga sankcije in ji povzroča znatno škodo, brez njenega zaslišanja pred njegovim sprejetjem in celo brez možnosti, da bi po njegovem sprejetju učinkovito izrazila svoje stališče, krši njene temeljne pravice in zlasti pravico do obrambe, kot so zagotovljene predvsem s členoma 6(2) EU in 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP). Meni, da ker so njeni pisarniški prostori in voditelji znani, bi bilo treba njene predstavnike povabiti in zaslišati, preden je bila uvrščena na sporni seznam. Med obravnavo je tožeča stranka vztrajala pri tem, da ni vedela, kateri nacionalni organ je domnevno sprejel sklep v zvezi z njo na podlagi členov 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in 2(3) Uredbe št. 2580/2001, in da ni bila seznanjena z dokazi in podatki, na podlagi katerih naj bi bil tak sklep sprejet. Tožeča stranka meni, da je bila uvrščena na sporni seznam „očitno zgolj zaradi dokumentov, ki jih je predložil teheranski režim“.

- 65 Tožeča stranka v drugem in tretjem delu tožbenega razloga zatrjuje, da je z njeno uvrstitvijo na sporni seznam brez predhodnega zaslišanja in brez najmanjše navedbe dejanskih in pravnih razlogov, ki bi to zakonito upravičevali, kršena tudi obveznost obrazložitve, določena s členom 253 ES in pravico do učinkovitega sodnega varstva (sodba Sodišča z dne 8. februarja 1968 Mandelli proti Komisiji, 3/67, Recueil, str. 35, in zgoraj v točki 39 navedena sodba Johnston).
- 66 Tožeča stranka v četrtem delu tožbenega razloga zatrjuje tudi, da je s to uvrstitvijo kršena domneva nedolžnosti, ki je zagotovljena s členom 48(1) Listine o temeljnih pravicah, in v zvezi s tem navaja sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 10. februarja 1995 v zadevi Allenet de Ribemont (serija A, št. 308).
- 67 Tožeča stranka v petem delu tožbenega razloga zatrjuje, da je njena uvrstitev na sporni seznam posledica očitne napake pri presoji. Meni namreč, da je ni mogoče na podlagi ničesar obtožiti, da je teroristična organizacija.
- 68 Svet in Združeno kraljestvo trdita, da izpodbijani sklep ne posega v temeljne pravice, katerih kršitev se navaja.
- 69 Glede pravice do zaslišanja Svet poudarja, da je tožeča stranka sama navedla, da je pred sprejetjem prvotno izpodbijanega sklepa pisala predsedniku Sveta, da bi se branila. Svet zatrjuje, da jo je zaslišal o njenih stališčih pred zamrznitvijo njenih sredstev. V tem smislu navaja sklep predsednika drugega senata Sodišča prve stopnje z dne 2. avgusta 2000 v zadevi „Invest“ Import und Export in Invest commerce proti Komisiji (T-189/00 R, Recueil, str. II-2993, točka 41), iz katerega naj bi posredno izhajalo, da je bilo s prejšnjimi stiki z organi, podrobno predstavitev njenega

stališča in seznanjenostjo z načrtovanim vpisom na črni seznam, zadoščeno pravici do zaslišanja.

- 70 Po sprejetju prvotno izpodbijanega sklepa naj tožeča stranka ne bi ponovno vzpostavila stika s Svetom, da bi ponovno preizkusil njen primer zaradi morebitnega izbrisa s spornega seznama.
- 71 Iz EKČP in iz Listine o temeljnih pravicah, ki sicer naj ne bi bila zavezujoča, ter iz skupnih ustavnih tradicij držav članic naj ne bi izhajalo, da spoštovanje pravice do obrambe obsega brezpogojno pravico do zaslišanja pred sprejetjem ukrepa civilne ali upravne sankcije, kot je ta, ki se izpodbija v obravnavani zadevi.
- 72 Svet in Združeno kraljestvo navajata, da naj bi bile izjeme od splošne pravice do zaslišanja v okviru upravnega postopka mogoče vsaj v nekaterih državah članicah zaradi javnega interesa, javnega reda ali vzdrževanja mednarodnih odnosov ali če bi bil oziroma bi lahko bil namen sklepa, ki ga je treba sprejeti, preprečiti izvršitev, če je bila zadevna pravica odobrena. Svet kot primer navaja nemško, francosko, italijansko, angleško, dansko, švedsko, irsko in belgijsko pravo.
- 73 Na podlagi Terrorism Act 2000 vlada Združenega kraljestva predpisuje poseben postopek, ki se uporablja pred POAC za tožbe zoper sklep Home Secretary, s katerim ta prepove organizacijo, za katero meni, da je vpletena v terorizem. Ta postopek naj bi bil poseben zlasti zaradi določitve posebnega zastopnika tožeče stranke pred POAC, ki zaseda za zaprtimi vrati, in zaradi možnosti za POAC, da upošteva dokaze, ki na podlagi zakona ali zaradi javnega interesa niso bili dostopni

tej stranki ali njenemu zakonitemu zastopniku. V tem primeru naj bi bila tožeča stranka predmet takega sklepa o prepovedi (glej točko 2 zgoraj), zoper katerega naj bi vložila vzporedni tožbi, eno kot pritožbo pred POAC, drugo kot predlog za obnovo postopka pred High Court. S sodbo z dne 17. aprila 2002 naj bi High Court zavrnilo predlog za obnovo postopka (glej točko 12 zgoraj) in s sodbo z dne 15. novembra 2002 naj bi POAC zavrnila pritožbo (glej točko 16 zgoraj).

74 Svet in Združeno kraljestvo menita, da pravo Skupnosti tožeči stranki ne daje nobene pravice do zaslišanja pred njeno uvrstitvijo na sporni seznam.

75 Po mnenju Združenega kraljestva se ta zadeva razlikuje od tiste v sodbi Sodišča z dne 29. junija 1994 v zadevi Fiskano proti Komisiji (C-135/92, Recueil, str. I-2885), na katero se sklicuje tožeča stranka, ker uvrstitev tožeče stranke na sporni seznam ne pomeni začetka postopka zoper njo glede pravice, ki je obstajala pred tem, ampak pomeni, da so institucije Skupnosti sprejele zakonodajni ali upravni ukrep. Oseba, ki jo je tak ukrep prizadel, naj ne bi bila tožena stranka v postopku in posledično naj se vprašanje pravice do obrambe ne bi zastavilo. Njene pravice naj bi bile zagotovljene z možnostjo, da se obrne na sodišče, v tem primeru na Sodišče prve stopnje, ki je začelo postopek na podlagi člena 230 ES, da bi preverilo, ali je bila zadevna ureditev sprejeta zakonito oziroma ali tožeča stranka dejansko spada v področje te ureditve.

76 Svet v istem smislu navaja tudi sodbi Sodišča z dne 23. septembra 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji (5/85, Recueil, str. 2585, točki 20 in 24) in z dne 14. marca 2000 v zadevi Église de scientologie (C-54/99, Recueil, str. I-1335, točka 20). Poleg tega Svet dvomi, da bi se načela sodne prakse, ki izhajajo iz zadev o konkurenci ali trgovinski zaščiti, lahko brez zadržka uporabila v tej zadevi. Po njegovem mnenju je v obravnavani zadevi najbolj upoštevana tista sodna praksa, ki je priznala, da mora biti v primeru osebe, na katero se nanaša sankcija Skupnosti, ki je sprejeta na predlog nacionalnega organa, pravica do zaslišanja najprej učinkovito

zagotovljena v okviru razmerij med zadevno osebo in nacionalno upravo (zgoraj v točki 69 navedeni sklep „Invest“ Import und Export in Invest commerce proti Komisiji, točka 40).

- 77 Svet glede člena 6 EKČP poudarja, da v sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice nič ne določa, da bi se jamstva, predvidena s to določbo, morala uporabiti v upravnem postopku, ki je pripeljal do sprejetja izpodbijanega sklepa. Zamrznitev premoženja tožeče stranke naj ne bi pomenila kazenske sankcije in naj ne bi mogla biti izenačena s tako sankcijo na podlagi meril teže, ki jih je določilo Evropsko sodišče za človekove pravice (sodbe ESČP v zadevi Engel in drugi z dne 8. junija 1976, serija A, št. 22, v zadevi Campbell in Fell z dne 28. junija 1984, serija A, št. 80, in v zadevi Öztürk z dne 23. oktobra 1984, serija A, št. 85). Isto sodišče naj bi presodilo, da se člen 6(1) EKČP ne uporabi v upravni fazi preiskave pred upravnimi organi. Jamstvo poštenega sojenja naj bi veljalo zgolj za način, na katerega so bili med upravno preiskavo pridobljeni podatki (sodba ESČP v zadevi Fayed z dne 21. septembra 1994, serija A, št. 294-B).

- 78 Združeno kraljestvo prav tako izpodbija, da se člen 6(1) EKČP nanaša na sprejetje zakonskih in podzakonskih predpisov. Ta določba naj bi se uporabila zgolj za izpodbijanja civilnih pravic in obveznosti in jamstva, ki jih določa, naj bi se uporabila le, kadar obstaja spor, ki zahteva odločbo. Ta določba naj torej posameznikom ne bi dajala pravice do zaslišanja pred sprejetjem ureditve, ki posega v njihovo lastninsko pravico. V takem primeru naj bi imeli posamezniki zgolj pravico naknadno izpodbijati zakonitost te ureditve ali njeno uporabo v konkretnem pravnem sporu (sodbi ESČP v zadevi Lithgow in drugi z dne 8. julija 1986, serija A, št. 102, in v zadevi James in drugi z dne 21. februarja 1986, serija A, št. 98).

- 79 Po mnenju Združenega kraljestva v obravnavani zadevi niti uvrstitev tožeče stranke na sporni seznam niti posledična zamrznitev njenega premoženja ne spadata pod

člen 6(1) EKČP. Tožeča stranka posledično naj ne bi imela pravice navajati svojih stališč pred sprejetjem teh ukrepov. Vendar naj bi v okviru iste določbe tožeča stranka imela pravico do dostopa do sodišča, da izpodbija zakonitost zadevne ureditve. Poleg tega naj bi to pravico uporabila z vložitvijo te tožbe.

80 V vsakem primeru naj ukrepi, obravnavani v tej zadevi, ki so bili določeni iz nujnih razlogov, ne bi bili nesorazmerni glede na cilj, ki se želi doseči, in naj ne bi uvedli nepoštenega ravnotežja med zahtevami, ki izhajajo iz splošnega interesa, in zahtevami, ki so vezane na varstvo temeljnih pravic, pri čemer je jasno, da se pravica do obrambe lahko izvršuje po sprejetju teh ukrepov.

81 Glede na to Svet in Združeno kraljestvo poudarjata, da naj bi obveščanje ali zaslišanje tožeče stranke pred zamrznitvijo njenega premoženja škodilo uresničitvi pomembnega cilja v javnem interesu, ki ga želi doseči Uredba št. 2580/2001, in sicer preprečiti, da bi se sredstva lahko uporabila za financiranje terorističnih dejavnosti. Po mnenju teh strank bi tožeča stranka rok, ki bi ji bil določen za predložitev njenih stališč, lahko izkoristila za prenos svojih sredstev iz Unije.

82 Združeno kraljestvo dodaja, da verjetno obstajajo nujni razlogi za ohranitev nacionalne varnosti, da se zadevni osebi ne posredujejo podatki in dokazi, na podlagi katerih pristojni organ lahko sprejme odločitev, s katero ugotovi, da je neki subjekt vpleten v terorizem.

83 Svet glede navedene kršitve obveznosti obrazložitve navaja, da se izpodbijani sklep, čeprav ni bil posebej obrazložen, omejuje na posodabljanje seznama iz Uredbe št. 2580/2001, katere člen 2(3) naj bi našteval merila, na podlagi katerih so osebe, skupine in organizacije uvrščene na sporni seznam. Navedena uredba, izpodbijano skupno stališče in izpodbijani sklep, obravnavani kot celota v okviru, ki ga tožeča

stranka dobro pozna, naj bi izpolnjevali obveznost obrazložitve, kot je opredeljena s sodno prakso, pri čemer je jasno, da materialni pogoji za boj proti terorizmu niso enaki kot pogoji na drugih področjih, kot je konkurenca (sodba Sodišča z dne 14. februarja 1990 v zadevi Delacre in drugi proti Komisiji, C-350/88, Recueil, str. I-395, točka 15; v okviru zamrznitve sredstev glej zgoraj v točki 69 navedeni sklep „Invest“ Import und Export in Invest commerce proti Komisiji, točka 43).

- 84 Svet poleg tega meni, da izpodbijani sklep nikakor ne krši pravice do domneve nedolžnosti.
- 85 Svet in Združeno kraljestvo glede navajanja očitne napake pri presoji menita, da tožeča stranka neutemeljeno zatrjuje, da ni teroristična organizacija in da ne spada pod člen 2(3) Uredbe št. 2580/2001.
- 86 Svet in Združeno kraljestvo opozarjata, da je v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 sporni seznam določen na podlagi natančnih podatkov ali gradiva iz povezanega dosjeja, ki izkazujejo, da je sklep sprejel pristojni nacionalni organ, ki je osebo, skupino ali organizacijo prepoznal kot vpleteno v teroristične dejavnosti. Tožeča stranka naj ne bi zatrjevala in nič naj ne bi nakazovalo na to, da na podlagi takega sklepa ni bila vključena na sporni seznam.
- 87 Svet priznava, da v smislu iste določbe preverja, ali nacionalni organi spoštujejo merila, ki jih določa Unija. Vendar naj se to preverjanje ne bi nanašalo na dejstva, kot so dejstva, ki jih navaja tožeča stranka, niti na podatke, ki včasih temeljijo na zaščitenih virih ali na dejavnosti specializiranih služb držav članic. Glede na bistveno vlogo, ki jo imajo pristojni nacionalni organi v postopku, Svet in Združeno kraljestvo

menita, da se izpodbijanje samih dejstev, ob upoštevanju katerih so ti organi predlagali uvrstitev osebe na sporni seznam, ali predlog za revizijo njihove odločbe lahko učinkovito izvede le na nacionalni ravni. Glede na to Združeno kraljestvo poudarja, da člen 7 Uredbe št. 2580/2001 Komisiji dovoljuje, da na podlagi podatkov, ki jih je predložila država članica, spremeni Prilogo k tej uredbi.

- 88 Home Secretary, ki je v Združenem kraljestvu pristojni organ na tem področju, naj bi zavrnil predlog tožeče stranke za njen izbris s seznama prepovedanih organizacij v smislu Terrorism Act 2000. Ob upoštevanju trditev tožeče stranke, na podlagi katerih je bila vključena v zakoniti boj proti represivnemu režimu in so bila njena dejanja oboroženega upora naperjena proti vojaškim ciljem v Iranu, naj bi Home Secretary odločil, da ne more dopustiti „nobene pravice zatekanja k terorističnim dejanjem, ne glede na njihovo utemeljitev“. Pravna sredstva, ki jih je uporabila tožeča stranka zoper ta sklep, naj bi bila zavrnjena (glej točko 73 zgoraj).

Presoja Sodišča prve stopnje

- 89 Treba je začeti s skupnim preizkusom očitkov kršitve pravice do obrambe, kršitve obveznosti obrazložitve in kršitve pravice do učinkovitega sodnega varstva, ki so tesno povezani. Na eni strani jamstvo pravice do obrambe prispeva k zagotavljanju dobrega izvajanja pravice do učinkovitega sodnega varstva. Na drugi strani obstaja tesna povezava med pravico do učinkovitega sodnega varstva in obveznostjo obrazložitve. Kot poudarja ustaljena sodna praksa, obveznost institucij Skupnosti na podlagi člena 253 ES, da obrazložijo svoje akte, ni le formalna skrb, ampak je njen namen omogočiti sodniku Skupnosti, da izvaja nadzor zakonitosti, zadevnim osebam pa, da se seznani z upravičenostjo sprejetih ukrepov, da lahko branijo svoje pravice in preverijo, ali so akti utemeljeni ali ne (sodbi Sodišča z dne 4. julija 1963 v zadevi Nemčija proti Komisiji, 24/62, Recueil, str. 131, 143, in z dne 10. maja 2005

v zadevi Italija proti Komisiji, C-400/99, ZOdl., str. I-3657, točka 22; sodba Sodišča prve stopnje z dne 30. septembra 2003 v združenih zadevah Cableuropa in drugi proti Komisiji, T-346/02 in T-347/02, Recueil, str. II-4251, točka 225). Zadevne osebe lahko tako resnično uspejo s svojim pravnim sredstvom le, če so natančno seznanjene z vsebino in razlogi zadevnega akta (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 19. februarja 1998 v zadevi Komisija proti Svetu, C-309/95, Recueil, str. I-655, točka 18, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 7. julija 1999 v zadevi British Steel proti Komisiji, T-89/96, Recueil, str. II-2089, točka 33).

- 90 Glede trditev, ki sta jih Svet in Združeno kraljestvo primarno navedla, bo Sodišče prve stopnje najprej preizkusilo, ali se pravice in jamstva, kršitev katerih navaja tožeča stranka, načeloma uporabljajo v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001. Sodišče prve stopnje bo nato določilo predmet in opredelilo omejitve teh pravic in jamstev v takem okviru. Končno se bo Sodišče prve stopnje izreklo o navedeni kršitvi zadevnih pravic in jamstev v posebnih okoliščinah obravnavane zadeve.

Veljava jamstev v zvezi s spoštovanjem pravice do obrambe, obveznosti obrazložitve in pravice do učinkovitega sodnega varstva v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001

– Pravica do obrambe

- 91 Glede na ustaljeno sodno prakso je spoštovanje pravice do obrambe v vsakem postopku zoper osebo, ki lahko pripelje do akta v njeno škodo, temeljno načelo prava Skupnosti in ga je treba zagotoviti, tudi če zadevni postopek sploh ni urejen. To načelo zahteva, da se vsaki osebi, ki bi ji lahko bila naložena sankcija, omogoči, da

ustrezno predstavi svoje stališče o dejstvih, ki so v breme in utemeljujejo sankcijo (glej zgoraj v točki 75 navedeno sodbo Sodišča v zadevi Fiskano proti Komisiji, točki 39 in 40 ter navedena sodna praksa).

- 92 V tem primeru izpodbijani sklep, s katerim je bil tožeči stranki naložen posamičen ukrep ekonomske in finančne sankcije (zamrznitev sredstev), neizpodbojno posega v njen položaj (glej tudi točko 98). Ta sodna praksa je torej upoštevana v obravnavani zadevi.
- 93 Iz te sodne prakse izhaja, da razen izjem (glej točko 127 in naslednje) jamstvo pravice do obrambe načeloma obsega dve glavni sestavini. Na eni strani mora biti zadevna oseba seznanjena z dejstvi, ki so bila zaradi utemeljitve navedene upravne sankcije uporabljena proti njej (v nadaljevanju: obvestitev o obremenilnih dejstvih). Po drugi strani je zadevni osebi treba omogočiti, da pravočasno uveljavlja svoje stališče glede teh dejstev (v nadaljevanju: zaslišanje).
- 94 Jamstvo pravice do obrambe v okviru upravnega postopka je torej treba razlikovati od tistega, ki izhaja iz pravice do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem proti aktu, s katerim se posega v položaj in ki je bil morebiti sprejet v času tega postopka (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 23. aprila 2002 v zadevi Campolargo proti Komisiji, T-372/00, RecFP, str. I-A-49 in II-223, točka 36). Trditve Sveta in Združenega kraljestva v povezavi s členom 6 EKČP (glej točke od 77 do 79) se torej ne upoštevajo v okviru tega očitka.
- 95 Jamstva, ki se nanaša na spoštovanje pravice do obrambe v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001, ni mogoče odreči zgolj iz razloga, ki sta ga navedla Svet in Združeno kraljestvo (glej točki 78 in 79 zgoraj), in

sicer, da ne EKČP ne splošna načela prava Skupnosti ne dajejo posameznikom pravice do zaslišanja pred sprejetjem normativnega akta (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 29 navedeno sodbo Yusuf, točka 322).

⁹⁶ Res je, da sodna praksa glede pravice do zaslišanja ne more biti razširjena na zakonodajni postopek Skupnosti, ki pripelje do sprejetja normativnih ukrepov z izbiro ekonomske politike, ki se na splošno uporabijo za večino zadevnih subjektov (sodba Sodišča prve stopnje z dne 11. decembra 1996 v zadevi Atlanta in drugi proti Evropski skupnosti, T-521/93, Recueil, str. II-1707, točka 70, potrjena na podlagi pritožbe s sodbo Sodišča z dne 14. oktobra 1999 v zadevi Atlanta proti Evropski skupnosti, C-104/97 P, Recueil, str. I-6983, točke od 34 do 38).

⁹⁷ Res je tudi, da ima izpodbijani sklep, s katerim je tožeča stranka, potem ko je bila uvrščena na sporni seznam na podlagi prvotno izpodijanega sklepa, ostala na spornem seznamu, enak splošni obseg kakor Uredba št. 2580/2001 in se enako kot ta uredba neposredno uporablja v vsaki državi članici. Kljub svojemu imenu ima naravo predpisa v smislu člena 249 ES (glej po analogiji sklep Sodišča prve stopnje z dne 6. maja 2003 v zadevi DOW AgroSciences proti Parlamentu in Svetu, T 45/02, ZOdl., str. II-1973, točke od 31 do 33 in navedena sodna praksa, ter zgoraj v točki 29 navedeno sodbo v zadevi Yusuf, točke od 184 do 188).

⁹⁸ Vendar ta sklep ni izključno normativen. S širjenjem svojih učinkov *erga omnes* neposredno in posamično zadeva tožečo stranko, ki jo imenuje, in določi, da jo je treba vključiti na seznam oseb, skupin in organizacij, katerih sredstva je treba zamrzniti na podlagi Uredbe št. 2580/2001. Ker gre za akt, ki predpisuje posamični ukrep ekonomske in finančne sankcije (glej točko 92 zgoraj), sodna praksa, navedena v točki 96 zgoraj, s tem postane brezpredmetna (glej po analogiji zgoraj v točki 29 navedeno sodbo Yusuf, točka 324).

99 Poleg tega je treba navesti dejstva, ki to zadevo ločijo od zadev v sodbah Yusuf in Kadi, navedenih zgoraj v točki 29, v katerih je bilo presojeno, da institucije Skupnosti niso bile dolžne zaslišati zadevnih oseb v okviru sprejetja in izvajanja podobnega ukrepa zamrznitve sredstev oseb in organizacij, povezanih z Osamo bin Ladnom, mrežo Al Kaida in talibani.

100 To rešitev je v omenjenih zadevah upravičila okoliščina, da so se institucije Skupnosti pri prenosu v pravni red Skupnosti, ker so ga bile dolžne izvesti, omejile na resolucije Varnostnega sveta in na sklepe Odbora za sankcije, s katerimi je bila predpisana zamrznitev sredstev poimensko določenih oseb, ne da bi te institucije v fazi njihovega dejanskega izvajanja kakor koli pooblastile za to, da lahko predvidijo kakršen koli mehanizem Skupnosti za preučitev ali ponovno preučitev posameznih položajev. Sodišče prve stopnje je iz tega sklepalo, da se načelo prava Skupnosti v zvezi s pravico do zaslišanja v takih okoliščinah ne uporablja, ker zaslišanje zadevnih oseb v nobenem primeru ne bi pripeljalo do tega, da bi institucije ponovno preučile njihov položaj (zgoraj v točki 29 navedeni sodbi Yusuf, točka 328, in Kadi, točka 258).

101 Resolucija Varnostnega sveta 1373 (2001) v odstavku 1(c) določa zlasti, da vse države nemudoma zamrznejo sredstva in drugo finančno premoženje ali ekonomske vire oseb, ki storijo ali skušajo storiti teroristična dejanja, jih omogočajo ali sodelujejo pri njih, subjektov, ki so last teh oseb ali so pod njihovim nadzorom, in oseb ter subjektov, ki delujejo v imenu ali po navodilih teh oseb ali subjektov, vendar pa teh oseb, skupin in organizacij, katerim so ti ukrepi namenjeni, ne določi posamično. Varnostni svet tudi ni natančneje opredelil pravnih norm v zvezi s postopkom zamrznitve sredstev in tudi ne pravnih jamstev ali pravnih sredstev, ki zadevnim osebam in organizacijam v tem postopku zagotavljajo učinkovito možnost izpodbijanja ukrepov, ki so jih države sprejele v zvezi z njimi.

- 102 Tako so v okviru Resolucije 1373 (2001) države članice Organizacije združenih narodov (OZN) – in v tem primeru Skupnost, preko katere so se njene države članice odločile za ukrepanje – dolžne konkretno opredeliti osebe, skupine in organizacije, katerih sredstva je treba zamrzniti z uporabo te resolucije in se pri tem prilagoditi normam svoje pravne ureditve.
- 103 Glede tega je Svet na obravnavi zatrjeval, da so ukrepi v okviru izvajanja Resolucije Varnostnega sveta 1373 (2001), ki jih je sprejel na podlagi vezane pristojnosti in ki so zaradi tega „primarni“, kot izhaja iz členov 25 in 103 Listine Združenih narodov, predvsem tistih, ki jih določajo materialne določbe Uredbe št. 2580/2001, ki določajo vsebino omejevalnih ukrepov, ki jih je treba sprejeti v zvezi z osebami, navedenimi v odstavku 1(c) omenjene resolucije. Za razliko od aktov v zadevah, ki so pripeljale do sodb Yusuf in Kadi, navedenih zgoraj v točki 29, naj akti, kot je izpodbijani sklep, ki konkretno uporabljajo omejitvene ukrepe v zvezi s to ali drugo osebo ali organizacijo, ne bi spadali v izvajanje vezane pristojnosti in naj torej ne bi imeli učinka navedene „primarnosti“. Svet meni, da je sprejetje teh aktov bolj posledica izvajanja širokih pooblastil za presojo, ki jih ima na področju SZVP.
- 104 Te ugotovitve lahko v bistvu potrdi Sodišče prve stopnje, s pridržkom morebitnih težav pri uporabi odstavka 1(c) Resolucije 1373 (2001), ki bi lahko izhajale iz dosedanjega neobstoja splošno sprejete definicije pojmov „terorizem“ in „teroristično dejanje“ v mednarodnem pravu (v tem smislu glej zaključni dokument (A/60/L1), ki ga je sprejela Skupščina OZN 15. septembra 2005 na svetovnem vrhu šestdesete obletnice te organizacije).
- 105 Končno je Svet na obravnavi navedel, da se kot institucija Skupnosti in avtor Uredbe št. 2580/2001 in sklepov za njeno izvajanje ne čuti zavezanega skupnim stališčem, ki jih je na področju SZVP sprejel Svet kot institucija, sestavljena iz predstavnikov

držav članic, čeprav se mu zdi normalno, da skrbi za povezanost svojih ukrepov na podlagi SZVP in Pogodbe ES.

¹⁰⁶ Svet upravičeno poudarja, da Skupnost ne deluje na podlagi pristojnosti, ki je vezana na voljo Unije ali njenih držav članic, ker Svet, podobno kot v obravnavani zadevi, ukrepe ekonomskih sankcij sprejema na podlagi členov 60 ES, 301 ES in 308 ES. Sicer pa je to stališče edino združljivo z besedilom samega člena 301 ES, po katerem Svet na tem področju odloča „s kvalificirano večino na predlog Komisije“ in z besedilom člena 60(1) ES, v skladu s katerim Svet po istem postopku „lahko sprejme“ nujne ukrepe, ki jih oceni za potrebne za akt s področja SZVP.

¹⁰⁷ Ker opredelitev oseb, skupin in organizacij, določenih z Resolucijo Varnostnega sveta 1373 (2001), in sprejetje ukrepa zamrznitve sredstev, ki je sledil tej opredelitvi, spadata v izvajanje lastnih pooblastil, ki vključujejo diskrecijsko presojo Skupnosti, se od zadevnih institucij Skupnosti, v tem primeru od Sveta, načeloma zahteva spoštovanje pravice do obrambe zadevnih oseb, če so te institucije ukrepale zato, da bi se uskladile z omenjeno resolucijo.

¹⁰⁸ Iz tega izhaja, da je v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 pravica do obrambe načeloma polno zagotovljena.

– Obveznost obrazložitve

¹⁰⁹ Načeloma so v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 polno zagotovljene tudi obveznosti obrazložitve, določene s členom 253 ES, o čemer nobena od strank ni podvomila.

– Pravica do učinkovitega sodnega varstva

¹¹⁰ V zvezi z zagotavljanjem pravice do učinkovitega sodnega varstva je treba spomniti, da morajo imeti v skladu z ustaljeno sodno prakso posamezniki možnost učinkovitega sodnega varstva pravic, ki izhajajo iz pravnega reda Skupnosti, pri čemer je pravica do takega varstva del splošnih pravnih načel, ki izhajajo iz skupnih ustavnih tradicij držav članic. Ta pravica je opredeljena tudi v členih 6 in 13 EKČP (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 5. aprila 2006 v zadevi Degussa proti Komisiji, T-279/02, ZOdl., str. II-897, točka 421 in navedena sodna praksa).

¹¹¹ Tako je zlasti v zvezi z ukrepi zamrznitve sredstev oseb ali organizacij, osumljenih terorističnih dejavnosti (glej v tem smislu točko XIV Smernic o človekovih pravicah in boju proti terorizmu, ki jih je sprejel Odbor ministrov Sveta Evrope 11. julija 2002).

¹¹² V okviru te tožbe je edini pridržek, ki ga je Svet izrazil v zvezi z uporabo načela tega jamstva, da po mnenju te institucije Sodišče prve stopnje ni pristojno za nadzor notranje zakonitosti materialnih določb Uredbe št. 2580/2001, ker so bile te sprejete na podlagi pristojnosti, ki se navezuje na Resolucijo Varnostnega sveta 1373 (2001), in imajo posledično „primarni“ učinek, omenjen v točki 103 zgoraj.

- 113 Kljub temu ni treba, da se Sodišče prve stopnje izreče o utemeljenosti tega pridržka, ker je ta spor mogoče rešiti, kot bo razvidno v nadaljevanju, samo na podlagi sodnega nadzora zakonitosti izpodbijanega sklepa, glede katerega nobena od strank ne izpodbija, da spada v pristojnost Sodišča prve stopnje.

Namen in omejitve jamstev spoštovanja pravice do obrambe, obveznosti obrazložitve in pravice do učinkovitega sodnega varstva v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001

– Pravica do obrambe

- 114 Najprej je treba določiti predmet jamstva pravice do obrambe v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev, sprejetega na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in pri tem razlikovati, ali gre za prvotni sklep o zamrznitvi sredstev iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 (v nadaljevanju: prvotni sklep o zamrznitvi sredstev) ali za katerega koli od poznejših sklepov o zamrznitvi sredstev, sprejetih po ponovni periodični preučitvi, kot je določeno v členu 1(6) istega skupnega stališča (v nadaljevanju: poznejši sklepi o zamrznitvi sredstev).
- 115 V tem okviru je treba najprej poudariti, da se pravica do obrambe lahko izvaja samo glede na dejanske in pravne okoliščine, ki lahko pogojujejo uporabo zadevnega ukrepa v zvezi z zadevno osebo v skladu z upoštevno ureditvijo.
- 116 V obravnavani zadevi je upoštevna ureditev določena s členom 2(3) Uredbe št. 2580/2001, v skladu s katero Svet soglasno odloča, določa, popravlja in spreminja

seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja omenjena uredba v skladu z določbami člena 1, od (4) do (6), Skupnega stališča 2001/931. Zadevni seznam se določi v skladu z določbami člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 na podlagi natančnih podatkov ali gradiva iz s tem povezanega dosjeja, ki izkazuje, da je odločitev glede oseb, skupin ali organizacij sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicij ali obsodbe za taka dejanja. „Pristojni organ“ pomeni pravosodni organ, ali kjer pravosodni organi nimajo pristojnosti na tem področju, enakovredni pristojni organ. Poleg tega se imena oseb in organizacij na seznamu preverjajo v rednih obdobjih in najmanj enkrat na šest mesecev, da se zagotovi utemeljenost njihove ohranitve na seznamu v skladu z določbami člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

- 117 Kakor sta upravičeno poudarila Svet in Združeno kraljestvo, postopek, ki lahko pripelje do ukrepa zamrznitve sredstev na podlagi ustrezne ureditve, poteka na dveh ravneh, ena je nacionalna in druga Skupnostna. Najprej mora pristojni nacionalni organ, načeloma sodni, glede zadevne osebe sprejeti odločitev, ki je skladna z opredelitvijo iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Če gre za odločitev o začetku preiskave ali o pregonu, mora temeljiti na trdnih in verodostojnih dokazih in indicijih. Drugi korak je, da mora Svet soglasno sprejeti sklep o uvrstitvi osebe na sporni seznam, in sicer na podlagi natančnih podatkov ali dejstev iz dosjeja, ki izkazujejo, da je bila sprejeta taka odločitev. Svet mora zatem v rednih časovnih obdobjih najmanj enkrat na šest mesecev preveriti, da je ohranitev zadevne osebe na spornem seznamu upravičeno. V tem smislu preverjanje obstoja odločitve nekega nacionalnega organa, ki je skladna z omenjeno opredelitvijo, pomeni bistveni predhodni pogoj za to, da Svet sprejme prvotni sklep o zamrznitvi sredstev, medtem ko je preverjanje posledic tega sklepa na nacionalni ravni, nujno potrebno v okviru sprejetja poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev.

- 118 Zato se vprašanje spoštovanja pravice do obrambe v okviru sprejetja ukrepa o zamrznitvi sredstev lahko postavi na omenjenih dveh ravneh (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 69 navedeni sklep „Invest“ Import und Export in Invest commerce proti Komisiji, točka 40).
- 119 Pravica do obrambe zadevne osebe mora biti najprej učinkovito zagamčena v okviru nacionalnega postopka, ki je pripeljal do sprejetja odločitve, navedene v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931, s strani pristojnega nacionalnega organa. Predvsem v tem nacionalnem okviru mora biti zadevni osebi omogočeno, da učinkovito poda svoje stališče o dejstvih, zbranih proti njej, zaradi utemeljitve zadevne odločitve ob pridržku morebitnih omejitev pravice do obrambe, ki so zakonito utemeljene v nacionalnem pravu, zlasti zaradi javnega reda, javne varnosti ali vzdrževanja mednarodnih odnosov (glej v tem smislu sodbo ESČP v zadevi Tinnelly & Sons in drugi in McElduff in drugi proti Združenemu kraljestvu z dne 10. julija 1998, *Recueil des arrêts et décisions*, 1998-IV, točka 78).
- 120 Pravica do obrambe zadevne osebe mora biti učinkovito zagotovljena v okviru postopka Skupnosti, še preden pripelje do sprejetja sklepa Sveta o uvrstitvi te osebe na sporni seznam ali ohranitvi na njem v skladu s členom 2(3) Uredbe št. 2580/2001. Načeloma mora biti zadevni osebi v tem okviru omogočeno, da učinkovito uveljavlja svoje stališče o zakonitih pogojih uporabe zadevnega ukrepa Skupnosti, če gre za prvotni sklep o zamrznitvi sredstev, za natančne podatke ali gradivo iz dosjeja, ki izkazujejo, da je pristojni nacionalni organ glede te osebe sprejel odločitev, ki je skladna z opredelitvijo iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, in, če gre za poznejši sklep o zamrznitvi sredstev, podal utemeljitev ohranitve zadevne osebe na spornem seznamu.
- 121 Če zadevno odločitev izda pristojni organ države članice, spoštovanje pravice do obrambe na ravni Skupnosti v tej fazi navadno ne zahteva, da bi bilo zadevni osebi

ponovno omogočeno, da se izreče o ustreznosti ali utemeljenosti navedene odločitve, ker je o teh vprašanjih mogoče razpravljati samo na nacionalni ravni pred zadevnim organom ali pred pristojnim nacionalnim sodiščem po vložitvi tožbe zadevne osebe. Načeloma se tudi Svet ni dolžan izreči o pravilnosti postopka zoper zadevno osebo, ki je pripeljal do omenjene odločitve, predvidene z veljavnim pravom države članice, ali o spoštovanju temeljnih pravic zadevne osebe s strani nacionalnih organov. Dejansko ta pooblastila pripadajo izključno pristojnim nacionalnim sodiščem ali, po potrebi, Evropskemu sodišču za človekove pravice (glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. aprila 2003 v zadevi *Le Pen* proti Parlamentu, T-353/00, ZOdl., str. II-1729, točka 91, ki je bila v pritožbi potrjena s sodbo Sodišča z dne 7. julija 2005 v zadevi *Le Pen* proti Parlamentu, C-208/03 P, ZOdl., str. I-6051).

122 Kadar se ukrep Skupnosti o zamrznitvi sredstev sprejme na podlagi odločitve nacionalnega organa države članice, sprejete na podlagi preiskav ali pregona (bolj kot na podlagi obsodilne sodne odločbe), spoštovanje pravice do obrambe načeloma zahteva le, da se zadevni osebi omogoči, da uveljavlja svoje stališče o tem, ali ta odločitev „temelji na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicijih“, kot to določa člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Čeprav je ta okoliščina eden od pravnih pogojev za uporabo zadevnega ukrepa, Sodišče prve stopnje ocenjuje, da bi bilo glede na načelo lojalnega sodelovanja iz člena 10 ES neprimerno, da bi bila podrejena izvajanju pravice do obrambe na ravni Skupnosti.

123 Glede na to Sodišče prve stopnje na podlagi člena 10 ES poudarja, da se odnosi med državami članicami in institucijami Skupnosti urejajo z vzajemnimi dolžnostmi lojalnega sodelovanja (glej sodbo Sodišča z dne 16. oktobra 2003 v zadevi *Irska* proti Komisiji, C-339/00, Recueil, str. I-11757, točki 71 in 72 ter navedena sodna praksa). To načelo se splošno uporablja in je obvezno zlasti v okviru PNZ, ki jih ureja naslov IV Pogodbe EU in ki v celoti slonijo na sodelovanju med državami članicami in institucijami (sodba Sodišča z dne 16. junija 2005 v zadevi *Pupino*, C-105/03, ZOdl., str. I-5285, točka 42).

124 V primeru uporabe členov 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in 2(3) Uredbe št. 2580/2001, in sicer določb, ki vzpostavljajo posebno obliko sodelovanja med Svetom in državami članicami v okviru skupnega boja proti terorizmu, Sodišče prve stopnje meni, da načelo lojalnega sodelovanja za Svet pomeni, da se mora čim bolj nasloniti na presojo pristojnega nacionalnega organa, zlasti če gre za sodni organ, in sicer v zvezi z obstojem „trdnih in zaupanja vrednih dokazov ali indiciev“, s katerimi je utemeljena odločitev, in v zvezi s priznanjem morebitnih omejitev – ki jih zaradi nujnih razlogov javnega reda, javne varnosti ali vzdrževanja mednarodnih odnosov zakonsko utemeljuje nacionalno pravo – dostopa do teh dokazov ali indiciev (glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1996 v zadevi Postbank proti Komisiji, T-353/94, Recueil, str. II-921, točka 69 in navedena sodna praksa).

125 Kljub temu je treba dodati, da te ugotovitve veljajo le, če so bili zadevni dokazi ali indici dejansko predloženi v presojo pristojnemu nacionalnemu organu, navedenemu v predhodni točki. Nasprotno, če Svet med postopkom pred njim svoj prvotni sklep ali poznejši sklep o zamrznitvi sredstev utemelji na podlagi podatkov ali dokazov, ki mu jih posredujejo predstavniki držav članic, ne da bi bili predloženi v presojo pristojnemu nacionalnemu organu, potem je te podatke ali dokaze treba obravnavati kot nova dejstva v breme, ki morajo biti načeloma predmet obvestila in zaslišanja na ravni Skupnosti, če to ni bilo storjeno že na nacionalni ravni.

126 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je spoštovanje pravice do obrambe v okviru odnosov med Skupnostjo in državami članicami na ravni postopka Skupnosti o zamrznitvi sredstev precej omejeno. V primeru prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev spoštovanje pravice do obrambe načeloma zahteva, po eni strani, da Svet zadevni osebi posreduje natančne podatke ali gradivo iz dosjeja, ki izkazujejo, da je odločitev, ki ustreza opredelitvi iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, v zvezi z njo sprejel pristojni organ države članice, kot tudi nova dejstva, navedena v točki 125 zgoraj, in po drugi strani, da se ji omogoči, da ustrezno uveljavlja svoje stališče v zvezi s temi podatki ali gradivom iz dosjeja. V primeru poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev spoštovanje pravice do obrambe podobno zahteva, da se zadevni osebi sporočijo

podatki ali gradivo iz dosjeja, ki po mnenju Sveta upravičujejo njeno ohranitev na spornih seznamih, in nova dejstva, navedena v točki 125 zgoraj, ter da se ji omogoči, da ustrezno uveljavlja svoje stališče v zvezi s tem.

¹²⁷ Obenem je vendarle treba priznati, da se nekatere omejitve pravice do obrambe, tako opredeljene glede na njihov predmet, lahko zakonito predvidijo in predpišejo za zadevne osebe v okoliščinah, kot so v obravnavani zadevi, kjer gre za posebne omejevalne ukrepe, katerih vsebina je zamrznitev sredstev in finančnega premoženja oseb, skupin in organizacij, ki jih je Svet opredelil kot vpletene v teroristična dejanja.

¹²⁸ Tako Sodišče prve stopnje meni, podobno kot je bilo odločeno v sodbi Yusuf, navedeni zgoraj v točki 29, in kot v tej zadevi trdita Svet in Združeno kraljestvo, da bi sporočanje dejstev v breme in zaslišanje zadevnih oseb pred sprejetjem prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev škodilo učinkovitosti sankcij in bi bilo nezdružljivo s ciljem splošnega interesa, ki mu sledi Skupnost v skladu z Resolucijo Varnostnega sveta 1373 (2001). Prvotni ukrep o zamrznitvi sredstev mora zaradi svojih značilnosti učinkovati kot presenečenje in ga je treba uporabiti tako, da bo imel neposredni učinek. O takem ukrepu se torej pred njegovo izvedbo ne more obveščati (zgoraj v točki 29 navedena sodba Yusuf, točka 308; glej v tem smislu in po analogiji tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Warnerja v zvezi s sodbo Sodišča z dne 26. junija 1980 v zadevi National Panasonic proti Komisiji, 136/79, Recueil, str. 2033, 2061, 2068, 2069).

¹²⁹ Da bi zadevne osebe lahko ustrezno branile svoje pravice, zlasti v okviru morebitnega sodnega postopka pred Sodiščem prve stopnje, jim je treba kar najobsežneje sporočiti dejstva v breme, bodisi sočasno bodisi kakor hitro je mogoče po sprejetju prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev (glej tudi točko 139).

130 V tem okviru morajo zadevne osebe imeti tudi možnost, da zahtevajo takojšnjo preveritev prvotnega ukrepa zamrznitve njihovih sredstev (glej v tem smislu v pravnih zadevah javnih uslužbencev Skupnosti sodbi Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 2000 v zadevi F proti Komisiji, T-211/98, RecFP, str. I-A-107 in II-471, točka 34, in z dne 18. oktobra 2001 v zadevi X proti ECB, T 333/99, Recueil, str. II-3021, točka 183, ter zgoraj v točki 94 navedeno sodbo Campolargo proti Komisiji, točka 32). Sodišče prve stopnje vendarle priznava, da tako naknadno zaslišanje po uradni dolžnosti ni potrebno v okviru prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev, ob upoštevanju možnosti, ki jo imajo zadevne osebe, da sprožijo takojšen postopek pred Sodiščem prve stopnje, torej možnosti, ki zagotavlja ohranitev ravnovesja med spoštovanjem temeljnih pravic oseb, uvrščenih na sporni seznam, in med potrebo po sprejetju preventivnih ukrepov v okviru boja proti mednarodnemu terorizmu (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 128 navedene sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Warnerja v zvezi s sodbo National Panasonic proti Komisiji, Recueil, str. 2069).

131 Vseeno je treba poudariti, da zgornje ugotovitve niso upoštevne za poznejše sklepe o zamrznitvi sredstev, ki jih je Svet sprejel v okviru preverjanja – ki se izvede v rednih časovnih obdobjih najmanj enkrat na šest mesecev – upravičenosti ohranitve zadevnih oseb na spornem seznamu, ki ga predvideva člen 1(6) Skupnega stališča 2001/931. V tej fazi so sredstva dejansko že zamrznjena, torej ni več potrebe po učinku presenečenja, ki bi zagotovil učinkovitost sankcij. Pred vsakim poznejšim sklepom o zamrznitvi sredstev je torej treba omogočiti novo zaslišanje in po potrebi obvestiti o novih dejstvih v breme.

132 Sodišče prve stopnje ne more sprejeti stališča, ki sta ga med zaslišanjem zastopala Svet in Združeno kraljestvo, v skladu s katerim Svet v okviru sprejetja poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev ni dolžan zaslišati zadevnih oseb, če ga te osebe predhodno in izrecno ne zaprosijo za to. V skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931 lahko Svet tak sklep sprejme šele potem, ko se je prepričal, da je ohranitev zadevnih oseb na spornem seznamu še naprej upravičena, kar pomeni, da mora tem osebam predhodno omogočiti, da lahko ustrezno uveljavljajo svoje stališče o tem vprašanju.

133 Sodišče prve stopnje meni, da v okoliščinah, kot so v tej zadevi, kjer gre za ohranitveni ukrep, ki omejuje razpoložljivost premoženja nekaterih oseb, skupin in organizacij v okviru boja proti terorizmu, nujni razmisleki v zvezi z varnostjo Skupnosti in njenih držav članic ali z vodenjem njihovih zunanjih odnosov lahko nasprotujejo posredovanju nekaterih obremenilnih dejstev zadevnim osebam in s tem njihovemu zaslišanju o teh dejstvih v upravnem postopku (glej po analogiji zgoraj v točki 29 navedeno sodbo Yusuf, točka 320).

134 Take omejitve so skladne z ustavnimi tradicijami, ki so skupne državam članicam, kot sta trdila Svet in Združeno kraljestvo, potem ko sta poudarila, da so izjeme od splošne pravice do zaslišanja v okviru upravnega postopka dopuščene v številnih državah članicah zaradi javnega interesa, javnega reda ali vzdrževanja mednarodnih odnosov ali če bi namen sklepa, ki ga je treba sprejeti, spodletel ali bi lahko spodletel, če bi taka pravica bila priznana (glej primere, navedene v točki 72 zgoraj).

135 Poleg tega so take omejitve skladne s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, ki v strogem okviru kontradiktornega kazenskega postopka, podvrženega zahtevam člena 6 EKČP, priznava, da se v zadevah v zvezi z nacionalno varnostjo in še posebej s področja terorizma lahko predvidijo nekatere omejitve pravice do obrambe, še zlasti v zvezi s posredovanjem dejstev v breme ali v zvezi z načini dostopa do dosjeja (glej na primer sodbi v zadevi Chahal proti Združenemu kraljestvu z dne 15. novembra 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-V, točka 131, in v zadevi Jasper proti Združenemu kraljestvu z dne 16. februarja 2000, št. 27052/95, neobjavljena v *Recueil des arrêts et décisions*, točke od 51 do 53 in navedena sodna praksa; glej tudi točko IX.3 Smernic Odbora ministrov Sveta Evrope, navedenih v točki 111 zgoraj).

136 V okoliščinah obravnavane zadeve te ugotovitve veljajo zlasti za „trdne in zaupanja vredne dokaze ali indice“, na katerih temelji nacionalna odločitev o začetku preiskave ali pregona in ki bi lahko bili posredovani Svetu, vendar je razumljivo, da se omejitve dostopa lahko nanašajo tudi na natančno določeno vsebino ali posebno obrazložitev navedene odločitve in celo na identiteto organa, ki je sprejel to odločitev. Mogoče je tudi, da bi v nekaterih, zelo posebnih okoliščinah identifikacija države članice ali tretje države, v kateri je pristojni organ sprejel odločitev v zvezi z neko osebo, lahko škodila javni varnosti, ker bi bila s tem zadevni osebi na voljo občutljiva informacija, ki bi jo ta lahko zlorabila.

137 Iz vsega navedenega izhaja, da splošno načelo spoštovanja pravice do obrambe zahteva, da – razen če temu nasprotujejo nujni razmisleki v zvezi z varnostjo Skupnosti ali njenih držav članic ali v zvezi z vodenjem njihovih mednarodnih odnosov – se dejstva v breme zadevne osebe, kot so opredeljena v točki 126 zgoraj, tej kar najobsežneje sporočijo hkrati s sprejetjem prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev ali takoj ko je mogoče po njem. Z enako izjemo je treba zadevni osebi pred sprejetjem vsakega poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev posredovati nova dejstva v njeno breme in jo o njih zaslišati. Vendar spoštovanje pravice do obrambe ne zahteva, da bi bila zadevni osebi dejstva v njeno breme posredovana pred sprejetjem prvotnega ukrepa o zamrznitvi sredstev in da bi bila o njih naknadno zaslišana po uradni dolžnosti.

– Obveznost obrazložitve

138 Glede na ustaljeno sodno prakso je namen obveznosti obrazložitve nekega akta, ki posega v položaj, po eni strani, dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov za ugotovitev, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi

katerih bi lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Skupnosti, in, po drugi strani, da zadevni osebi omogoči izvajanje nadzora nad zakonitostjo omenjenega akta (sodbi Sodišča z dne 2. oktobra 2003 v zadevi Corus UK proti Komisiji, C-199/99 P, Recueil, str. I-11177, točka 145, in z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 462). Tako določena obveznost obrazložitve je bistveno načelo prava Skupnosti, od katerega so mogoča odstopanja zgolj iz nujnih razlogov (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 29. septembra 2005 v zadevi Napoli Buzzanca proti Komisiji, T-218/02, ZOdl. JU, str. I-A-267 in II-1221, točka 57 in navedena sodna praksa).

139 Obrazložitev je načeloma treba zadevni osebi posredovati hkrati s sklepom, s katerim se posega v njen položaj. Neobrazložitve ni mogoče popraviti s tem, da se zadevna oseba z razlogi za pravni akt seznani med postopkom pred sodiščem Skupnosti (sodba Sodišča z dne 26. novembra 1981 v zadevi Michel proti Parlamentu, 195/80, Recueil, str. 2861, točka 22, in zgoraj v točki 138 navedena sodba Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, točka 463). Možnost, da se popolna neobrazložitev popravi po vložitvi tožbe, bi ogrozila pravico do obrambe, saj bi imela tožeča stranka za predstavitev svojih razlogov proti obrazložitvi, s katero bi se seznanila šele po vložitvi tožbe, na voljo le repliko. Načelo enakosti strank pred sodiščem Skupnosti bi bilo s tem prizadeto (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 2005 Casini proti Komisiji, T-132/03, ZOdl. JU, str. I-A-253 in II-1169, točka 33, in zgoraj v točki 138 navedena sodba Napoli Buzzanca proti Komisiji, točka 62).

140 Če zadevni osebi ni omogočena pravica do zaslišanja pred sprejetjem prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev, je treba dodati, da je spoštovanje obveznosti obrazložitve še toliko pomembnejše, saj pomeni edino zagotovilo, ki zadevni osebi omogoča, vsaj po sprejetju takega sklepa, da koristno uveljavi razpoložljiva pravna sredstva za izpodbijanje navedenega sklepa (sodba Sodišča prve stopnje z dne 8. decembra 2005 v zadevi Reynolds proti Parlamentu, T-237/00, ZOdl. JU,

str. I-A-385 in II-1731, točka 95; glej v tem smislu tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 25. junija 1998 v združenih zadevah *British Airways in British Midland Airways proti Komisiji*, T-371/94 in T-394/04, *Recueil*, str. II-2405, točka 64).

- ¹⁴¹ Glede na ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, zahtevana v členu 253 ES, prilagojena naravi zadevnega pravnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Iz nje mora jasno in nedvoumno izhajati utemeljitev institucije, ki je zadevni akt sprejela, tako da se zadevne osebe lahko seznanijo z razlogi za sprejet ukrep in da se pristojnemu sodišču Skupnosti omogoči, da izvršuje nadzor zakonitosti. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo lahko naslovniki ali druge osebe, ki jih ukrep neposredno in posamično zadeva. Ni treba, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker se vprašanje, ali obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES, nanaša ne le na besedilo tega člena, ampak tudi na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Akt, s katerim se posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume ukrep, sprejet v zvezi z njo (sodbe Sodišča z dne 29. oktobra 1981 v zadevi *Arning proti Komisiji*, 125/80, *Recueil*, str. 2539, točka 13; z dne 2. aprila 1998 v zadevi *Komisija proti Sytraval in Brink's France*, C-367/95 P, *Recueil*, str. I-1719, točka 63; z dne 30. septembra 2003 v zadevi *Nemčija proti Komisiji*, C-301/96, *Recueil*, str. I-9919, točka 87, in z dne 22. junija 2004 v zadevi *Portugalska proti Komisiji*, C-42/01, *ZOdl.*, str. I-6079, točka 66; glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 6. marca 2003 v združenih zadevah *Westdeutsche Landesbank Girozentrale in Land Nordrhein-Westfalen proti Komisiji*, T-228/99 in T-233/99, *Recueil*, str. II-453, točke od 278 do 280). Še več, stopnja natančnosti obrazložitve odločitve mora biti sorazmerna z materialnimi možnostmi in tehničnimi pogoji ali rokom, v katerem jo je treba sprejeti (glej zgoraj v točki 83 navedeno sodbo *Delacre* in drugi proti Komisiji, točka 16 in navedena sodna praksa).

- ¹⁴² V okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 je njegovo obrazložitev treba presojati predvsem ob upoštevanju pravnih pogojev za

uporabo te uredbe v posameznih primerih, kot so navedeni v njenem členu 2(3) in z napotitvijo v členu 1(4) ali (6) Skupnega stališča 2001/931, odvisno od tega, ali gre za prvotni ali za poznejši sklep o zamrznitvi sredstev.

¹⁴³ Glede na to Sodišče prve stopnje ne sprejme, da – kot trdi Svet – je obrazložitev lahko le splošna in stereotipna formulacija, ki temelji na besedilu členov 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in 1(4) ali (6) Skupnega stališča 2001/931. Skladno z načeli, na katera je bilo opozorjeno zgoraj, je Svet dolžan navesti dejanske in pravne okoliščine, od katerih je odvisna zakonita utemeljitev njegovega sklepa, in ugotovitve, ki so ga pripeljale do njegovega sprejetja. V obrazložitvi takega ukrepa je torej treba navesti specifične in konkretne razloge, zakaj Svet meni, da upoštevana pravna ureditev velja za zadevno osebo (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. februarja 2002 v zadevi Roman Parra proti Komisiji, T-117/01, RecFP, str. I-A-27 in II-121, točka 31, in zgoraj v točki 138 navedeno sodbo Napoli Buzzanca proti Komisiji, točka 74).

¹⁴⁴ To načeloma pomeni, da se mora obrazložitev prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev nanašati vsaj na vsako okoliščino iz točke 116 zgoraj in po potrebi na okoliščine iz točk 125 in 126 zgoraj, v obrazložitvi poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev pa je treba navesti posebne in konkretne razloge, zaradi katerih Svet po preverjanju meni, da je zamrznitev sredstev zadevne osebe še naprej upravičena.

¹⁴⁵ Treba je dodati, da Svet v okviru soglasnega sprejetja ukrepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 ne deluje na podlagi vezane pristojnosti. Člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 v povezavi s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 ni

mogoče razumeti v smislu, da bi Svet moral na sporni seznam uvrstiti vsako osebo, za katero bi se zdelo, da je predmet sklepa, ki ga je v smislu teh določb sprejel pristojni organ. To razlago, ki jo je na obravnavi zagovarjalo Združeno kraljestvo, potrjuje člen 1(6) Skupnega stališča 2001/931, na katerega napotuje tudi člen 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in v skladu s katerim Svet v rednih obdobjih in najmanj enkrat na šest mesecev izvede „preverjanje“, da se zagotovi utemeljenost ohranitve zadevnih oseb v seznamu.

¹⁴⁶ Iz tega načeloma izhaja, da se mora obrazložitev ukrepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 nanašati ne samo na pravne pogoje uporabe te uredbe, temveč tudi na razloge, na podlagi katerih Svet pri izvajanju svoje diskrecijske pravice pri presojanju meni, da je treba zadevno osebo podrediti takemu ukrepu.

¹⁴⁷ Vendar morajo ugotovitve iz točk od 143 do 146 zgoraj kljub vsemu upoštevati, da ima sklep o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 tudi normativno naravo uredbe, kot je bilo navedeno v točkah 97 in 98 zgoraj, čeprav posamični ukrep nalaga ekonomske in finančne sankcije. Poleg tega bi podrobna objava očitkov v breme zadevnih oseb lahko ne le trčila ob nujne razloge splošnega interesa, ki so obravnavani v točki 148, temveč bi tudi škodila legitimnim interesom zadevnih oseb in organizacij, saj bi lahko resno škodila njihovemu ugledu. Izjemoma je treba ugotoviti, da morata biti le izrek in vrsta splošne obrazložitve, ki je omenjena v točki 143 zgoraj, navedena v različici sklepa o zamrznitvi sredstev, ki se objavi v Uradnem listu, posebno in konkretno obrazložitev tega sklepa pa je treba formalizirati in na drug primeren način sporočiti v vednost zadevnim osebam.

148 V okoliščinah, kot so v obravnavani zadevi, je treba priznati, da lahko nujni razlogi v zvezi z varnostjo Skupnosti in njenih držav članic ali v zvezi z njihovimi mednarodnimi odnosi nasprotujejo razkritju natančnih in celovitih razlogov prvotnega ali poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev zadevnih oseb kakor tudi temu, da bi se jim med upravnim postopkom sporočile okoliščine v njihovo breme. Sodišče prve stopnje v tem pogledu napotuje na že izražene ugotovitve, zlasti v točkah od 133 do 137 zgoraj, v zvezi z dopustnimi omejitvami splošnega načela spoštovanja pravice do obrambe v takem okviru. Te ugotovitve veljajo *mutatis mutandis* za dopustne omejitve obveznosti obrazložitve.

149 Glede na to Sodišče prve stopnje meni, da se je treba zgledovati po določbah Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/965/EGS (UL L 158, str. 77, popravek UL L 229, str. 35, popravek popravek UL 2005, L 197, str. 34), čeprav ta direktiva ni uporabljena v okoliščinah obravnavane zadeve. Njen člen 30(2) določa, da so „zadevne osebe [...] natančno in v celoti obveščene o razlogih javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja, na katerih odločba, [ki omejuje svobodo gibanja in bivanja državljanov Unije ali njegovega družinskega člana,] sprejeta v njihovem primeru, temelji, razen če je to v nasprotju z interesi državne varnosti“.

150 Skladno s sodno prakso Sodišča (sodbi z dne 28. oktobra 1975 v zadevi Rutili, 36/75, Recueil, str. 1219, in z dne 22. maja 1980 v zadevi Santillo, 131/79, Recueil, str. 1585) v zvezi z Direktivo Sveta 64/221/EGS z dne 25. februarja 1964 o usklajevanju posebnih ukrepov, ki zadevajo gibanje in prebivanje tujih državljanov, utemeljenih z javno politiko, javno varnostjo ali zdravjem prebivalstva (UL 56, str. 850), razveljavljeno z Direktivo 2004/38, katere člen 6 je bil v bistvu enak členu 30(2),

mora vsaka oseba, ki jo varujejo navedene določbe, uživati dvojno jamstvo, ki obsega obveščanje te osebe o razlogih za vsak omejitveni ukrep, sprejet v zvezi z njo, razen če temu ne nasprotujejo razlogi v interesu državne varnosti, in pravico do pravnega sredstva. Z enakim pridržkom ta zahteva pomeni, da mora zadevna država zadevno osebo, ko jo obvesti o sprejetju omejevalnega ukrepa zoper njo, seznaniti z natančnimi in celovitimi razlogi za tako odločitev, da ji tako omogoči zagotovitev lastne obrambe.

- 151 Iz vsega navedenega izhaja, da se mora obrazložitev prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev posebej in konkretno nanašati na vsako od okoliščin iz točke 116 zgoraj ter po potrebi na okoliščine iz točk 125 in 126 zgoraj in da mora vsebovati razloge, zaradi katerih Svet pri izvajanju svojih diskrecijskih pooblastil za presojanje meni, da mora biti zadevna oseba podvržena takemu ukrepu, razen če temu nasprotujejo nujni razlogi v zvezi z varnostjo Skupnosti ali njenih držav članic ali v zvezi z vodenjem njihovih mednarodnih odnosov, in s pridržkom tega, kar navaja točka 147 zgoraj. Poleg tega mora obrazložitev poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev z enakimi pridržki vsebovati posebne in konkretne razloge, zaradi katerih Svet po ponovni preučitvi meni, da je zamrznitev sredstev še naprej upravičena.

– Pravica do učinkovitega sodnega varstva

- 152 Pravica do učinkovitega sodnega varstva je učinkovito zagotovljena s pravico zadevnih oseb, da proti sklepu o zamrznitvi njihovih sredstev na Sodišču prve

stopnje vložijo tožbo v skladu s členom 230, četrty odstavek, ES (glej v tem smislu sodbo ESČP v zadevi Bosphorus proti Irski z dne 30. junija 2005, št. 45036/98, *Recueil des arrêts et décisions*, 2005-VI, točka 156, in sklep v zadevi Segi in drugi in Gestoras pro Amnistía proti 15 državam članicam Evropske unije z dne 23. maja 2002, št. 6422/02 in 9916/02, *Recueil des arrêts et décisions*, 2002-V).

- 153 V tem okviru je sodni nadzor zakonitosti sklepa o zamrznitvi sredstev, sprejetega na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001, predviden v členu 230, drugi odstavek, ES, v skladu s katerim je sodišče Skupnosti pristojno za odločanje o tožbah zaradi nepristojnosti, bistvene kršitve postopka, kršenja bistvenih formalnih postopkovnih zahtev, kršenja Pogodbe ES ali vsakega zakonskega pravila, ki se nanaša na njegovo uporabo ali na zlorabo pooblastil.

- 154 Na podlagi tega nadzora je Sodišče prve stopnje glede na ničnostne tožbene razloge, ki jih je navedla zadevna oseba ali jih je to sodišče upoštevalo po uradni dolžnosti, dolžno zlasti preveriti, ali so izpolnjeni zakonski pogoji za uporabo Uredbe št. 2580/2001 v konkretnih primerih, kot so navedeni v členu 2(3) te uredbe ali z napotitvijo na člen 1(4) ali (6) Skupnega stališča 2001/931, glede na to, ali gre za prvotni ali poznejši sklep o zamrznitvi sredstev. To pomeni, da se sodni nadzor zakonitosti zadevnega sklepa razširi na presojo dejstev in okoliščin, navedenih v njegovo utemeljitev, ter na preverjanje dokazov in podatkov, na katerih temelji ta presoja, kot je Svet izrecno priznal v svojih pisanjih v zadevi, iz katere izhaja zgoraj v točki 29 navedena sodba Yusuf (točka 225). Sodišče prve stopnje mora zagotoviti spoštovanje pravice do obrambe in izpolnitev zahteve po obrazložitvi ter, po potrebi, utemeljenost nujnih razlogov, na katere se izjemoma sklicuje Svet, da bi se tem pravicam in zahtevi izognil.

155 V tej zadevi je omenjeni nadzor še toliko potrebnější, ker pomeni edino procesno jamstvo, ki zagotavlja pravično ravnotežje med zahtevami boja proti mednarodnemu terorizmu in varovanjem temeljnih pravic. Ker morajo biti omejitve, ki jih Svet uvaja na področju pravice do obrambe zadevnih oseb, uravnotežene s strogim, neodvisnim in nepristranskim sodnim nadzorom (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 2. maja 2006 v zadevi Eurofood, C-341/04, ZOdl., str. I-3813, točka 66), mora biti sodiščem Skupnosti omogočen nadzor zakonitosti in utemeljenosti ukrepov zamrznitve sredstev, pri čemer jim ni mogoče nasprotovati s sklicevanjem na tajnost ali zaupnost dokazov in podatkov, ki jih uporabi Svet.

156 Glede na to je treba poudariti, da če Evropsko sodišče za človekove pravice prizna, da se uporaba zaupnih podatkov lahko izkaže za nujno potrebno za nacionalno varnost, to po njegovem mnenju še ne pomeni, da nacionalni organi ne spadajo pod nadzor notranjih sodišč, kadar potrdijo, da je zadeva povezana z nacionalno varnostjo in terorizmom (glej zgoraj v točki 135 navedeno sodbo ESČP Chahal proti Združenemu kraljestvu, točka 131 in navedena sodna praksa, ter sodbo v zadevi Öcalan proti Turčiji z dne 12. marca 2003, št. 46221/99, neobjavljena v *Recueil des arrêts et décisions*, točka 106 in navedena sodna praksa).

157 Sodišče prve stopnje meni, da se je tudi v tej zadevi primerno zgledovati po določbah Direktive 2004/38. V skladu s sodno prakso Sodišča, navedeno v točki 150 zgoraj, ta direktiva v členu 31(1) določa, da morajo imeti zadevne osebe možnost vložiti pravno sredstvo pri sodišču in, kjer je ustrezno, pri drugem organu v državi članici gostiteljici proti kateri koli odločbi, sprejeti zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja. Sicer pa v skladu s členom 31(3) te direktive postopki s pravnimi

sredstvi dopuščajo preizkus pravilnosti in zakonitosti odločbe kot tudi dejstev in okoliščin, na katerih temelji predlagani ukrep.

- 158 Ali se tožeči stranki in/ali njenim zagovornikom lahko posredujejo dokazi in podatki, ki naj bi bili zaupni, ali pa je treba njihovo posredovanje omejiti na Sodišče prve stopnje po posebnem postopku, ki ga je treba določiti tako, da se ohranijo zadevni javni interesi in da se zadevni osebi omogoči zadostna stopnja pravne varnosti, je ločeno vprašanje, v zvezi s katerim ni nujno, da Sodišče prve stopnje zavzame stališče v okviru te tožbe (glej kljub temu zgoraj v točki 135 navedeno sodbo ESČP Chahal proti Združenemu kraljestvu, točki 131 in 144; zgoraj v točki 119 navedeno sodbo Tinnelly & Sons in drugi in McElduff in drugi proti Združenemu kraljestvu, točke 49, 51, 52 in 78; zgoraj v točki 135 navedeno sodbo Jasper proti Združenemu kraljestvu, točke od 51 do 53, in sodbo v zadevi Al-Nashif proti Bolgariji z dne 20. junija 2002, št. 50963/99, neobjavljena v *Recueil des arrêts et décisions*, točke od 95 do 97, ter točko IX.4 Smernic Odbora ministrov Sveta Evrope, navedenih v točki 111 zgoraj).

- 159 Na koncu je treba priznati, da ima Svet na voljo široka pooblastila za presojo v zvezi z okoliščinami, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ukrepov ekonomskih in finančnih sankcij na podlagi členov 60 ES, 301 ES in 308 ES skladno s skupnim stališčem, sprejetim na podlagi SZVP. Ker sodišče Skupnosti presoje Sveta o dokazih, dejstvih in okoliščinah, ki upravičujejo sprejetje takih ukrepov, ne more nadomestiti z lastno presojo o tem, se mora nadzor Sodišča prve stopnje zakonitosti sklepa o zamrznitvi sredstev omejiti na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil, obrazložitve, materialne pravilnosti dejstev, obstoja napak pri presoji dejstev in zlorabe pooblastil. Ta omejeni nadzor velja zlasti za presojo razmislekov o smotrnosti, na katerih temeljijo taki sklepi (glej točko 146 zgoraj in v tem smislu sodbo ESČP v zadevi Leander proti Švedski z dne 26. marca 1987, serija A, št. 116, točka 59, in zgoraj v točki 158 navedeno sodbo Al-Nashif proti Bolgariji, točki 123 in 124).

Uporaba v tej zadevi

¹⁶⁰ Sodišče prve stopnje najprej poudarja, da primerna zakonska ureditev, namreč Uredba št. 2580/2001 in Skupno stališče 2001/931, na katero se prva nanaša, izrecno ne predvideva nobenega postopka obveščanja o obremenilnih okoliščinah in zaslišanja zadevnih oseb bodisi pred sprejetjem ali ob sprejetju prvotnega sklepa o zamrznitvi njihovih sredstev bodisi v okviru sprejetja poznejših sklepov, da bi se njihovo ime izbrisalo s spornega seznama. Kvečjemu je v členu 1(6) Skupnega stališča 2001/931 navedeno, da se „[i]mena oseb in organizacij na seznamu v Prilogi [...] preverjajo v rednih obdobjih in najmanj enkrat na šest mesecev, da se zagotovi utemeljenost njihove ohranitve na seznamu“, in v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001, da „Svet [...] pregleda in spremeni seznam [...] v skladu z določbami člena 1 [...] (6) Skupnega stališča 2001/931“.

¹⁶¹ Sodišče prve stopnje ugotavlja, da pred vložitvijo te tožbe tožeči stranki sploh niso bile sporočene obremenilne okoliščine. Ta upravičeno poudarja, da tako prvotni sklep o zamrznitvi sredstev kot tudi poznejši sklepi vse do izpodbijanega sklepa in vključno z njim ne navajajo „natančnih podatkov“ ali „gradiva iz spisa“, ki bi kazali, da je sklep, ki opravičuje njeno uvrstitev na sporni seznam, sprejel pristojni nacionalni organ.

¹⁶² Čeprav naj bi bila tožeča stranka vedela za svojo skorajšnjo uvrstitev na sporni seznam in naj bi bila navezala stike s Svetom, da bi preprečila sprejetje takega ukrepa (glej točko 69 zgoraj), ni poznala obremenilnih okoliščin, posebej zbranih proti njej za utemeljitev predvidene sankcije, torej ji ni bilo omogočeno, da bi ustrezno podala svoje stališče v zvezi s tem. V takih okoliščinah trditve Sveta, da je tožečo stranko zaslišal pred zamrznitvijo njenih sredstev, ni mogoče sprejeti.

163 Predhodne ugotovitve, namenjene preverjanju spoštovanja pravice do obrambe, veljajo *mutatis mutandi* tudi za preverjanje spoštovanja obveznosti obrazložitve.

164 V tej zadevi ne izpodbijani sklep ne Sklep 2002/334, ki ga posodablja, ne izpolnjujeta zahteve po obrazložitvi, kot je opredeljena zgoraj, ker se v drugi uvodni izjavi omejujeta na to, da je „zaželeno“ sprejetje posodobljenega seznama oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja Uredba št. 2580/2001.

165 Ne samo da tožeča stranka ni mogla ustrezno uveljaviti svojega stališča pred Svetom, temveč ji zaradi neobstoja vsakršne navedbe specifičnih in konkretnih razlogov, na katerih bi moral temeljiti izpodbijani sklep, tudi ni bilo omogočeno, da bi uspešno uveljavljala svojo tožbo pred Sodiščem prve stopnje, ob upoštevanju že navedenih razmerij med jamstvom pravice do obrambe, obveznostjo obrazložitve in pravico do učinkovitega sodnega varstva. Glede tega je treba opozoriti, da sodna praksa možnost, da bi se popolna neobrazložitev popravila po vložitvi tožbe, šteje za kršitev pravice do obrambe (glej točko 139 zgoraj).

166 Še več, ne pisanje različnih strank v pravdi in ne okoliščine iz spisa, ki so bili predloženi Sodišču prve stopnje, temu ne omogočajo izvajanje pravnega nadzora, saj po koncu ustnega postopka ne more z gotovostjo določiti niti tega, na kateri

nacionalni odločitvi iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 temelji izpodbijani sklep.

167 Tožeča stranka se je v svoji tožbi omejila na trditev, da je bila na sporni seznam uvrščena „očitno zgolj zaradi dokumentov, ki jih je predložil teheranski režim“. V repliki je dodala, da „naj ji nič ne bi omogočilo [...], da bi se seznanila z dejanskimi razlogi za njeno uvrstitev“ na sporni seznam, da „ji je bila odvzeta vsakršna možnost dostopa do njenega spisa“ in da „so bili razlogi za uvrstitev na seznam zelo verjetno diplomatski“.

168 Svet v svojem odgovoru na tožbo in v dupliki ni zavzel stališča o tem vprašanju.

169 Združeno kraljestvo je v svoji intervencijski vlogi navedlo, da „tožeča stranka naj ne bi zatrjevala in nič naj ne bi nakazovalo na to, da na sporni seznam ni bila uvrščena na podlagi sklepa, ki ga je sprejel pristojni organ, ki je tožečo stranko opredelil kot vpleteno v teroristične dejavnosti“. Poleg tega se zdi, da iz te vloge izhaja, da naj bi bil zadevni sklep po mnenju Združenega kraljestva sklep Home Secretary z dne 28. marca 2001, ki so ga potrdili sklep navedenega Home Secretary z dne 31. avgusta 2001 in nato na podlagi predloga za revizijo sodba High Court z dne 17. aprila 2002 ter končno, na podlagi pritožbe, odločba POAC z dne 15. novembra 2002.

170 Tožeča stranka v svojih stališčih o intervencijski vlogi ni posebej izpodbijala ne komentirala teh stališč Združenega kraljestva. Ob upoštevanju splošnih tožbenih

razlogov in trditev tožeče stranke ter zlasti njenih navedb iz točke 167 zgoraj se ni mogoče preprosto strinjati s tezo Združenega kraljestva. Na obravnavi je tožeča stranka ponovila, da ne ve, kateri pristojni nacionalni organ je izdal nacionalni sklep v zvezi z njo ter na podlagi katerih okoliščin in natančnih podatkov je bil ta sklep sprejet.

¹⁷¹ Še več, Svet in Združeno kraljestvo na obravnavi pred Sodiščem prve stopnje nista mogla skladno odgovoriti na vprašanje, na podlagi katerega nacionalnega sklepa je bil sprejet izpodbijani sklep. Po mnenju Sveta naj bi šlo samo za sklep Home Secretary, ki ga je potrdila POAC (glej točko 169 zgoraj). Po mnenju Združenega kraljestva naj bi izpodbijani sklep temeljil ne samo na omenjenem sklepu, temveč tudi na vseh drugih nacionalnih sklepih, ki niso drugače označeni in ki so jih sprejeli pristojni organi drugih držav članic.

¹⁷² Ugotoviti je treba, da Sodišče prve stopnje ob koncu ustnega postopka ni moglo opraviti nadzora zakonitosti izpodbijanega sklepa.

¹⁷³ Po vsem tem Sodišče prve stopnje ugotavlja, da izpodbijani sklep ni obrazložen in da je bil sprejet v postopku, v katerem pravica do obrambe tožeče stranke ni bila spoštovana. Poleg tega Sodišče prve stopnje celo v tej fazi postopka ni moglo izvesti sodnega nadzora zakonitosti tega sklepa.

- 174 Te ugotovitve pripeljejo do razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, ki se nanaša na tožečo stranko, ne da bi se bilo v okviru predloga za razglasitev ničnosti treba izreči o zadnjih dveh delih prvega tožbenega razloga kot tudi ne o drugih razlogih in trditvah iz tožbe.

Odškodninski zahtevek

Trditve strank

- 175 Tožeča stranka ni navedla nobene dejanske ali pravne okoliščine v podporo predlogu, naj se Svetu naloži plačilo enega evra kot povračilo za domnevno nastalo škodo. Ne Svet ne intervenient v svojih pisanjih ali na obravnavi nista podala stališča o tem predlogu.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 176 Na podlagi člena 19 Statuta Sodišča in člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje mora vsaka tožba vsebovati predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta navedba mora biti dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo svoje obrambe, Sodišču prve stopnje pa, da odloči o tožbi glede na okoliščine primera brez drugih dodatnih podatkov. Da bi se zagotovila pravna varnost in pravičnost sojenja, se za dopustnost tožbe zahteva, da so bistvene pravne in dejanske okoliščine, na katerih temelji ta tožba, vsaj na kratko, vendar dosledno in razumljivo razvidne iz besedila tožbe (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 3. februarja 2005 v zadevi Chiquita Brands in drugi proti Komisiji, T-19/01, ZOdl., str. II-315, točka 64 in navedena sodna praksa).

177 Da bi tožba izpolnila te zahteve, mora za povračilo škode, ki naj bi jo povzročila institucija Skupnosti, vsebovati okoliščine, iz katerih so razvidni ravnanje, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razlogi, zaradi katerih meni, da med ravnanjem in škodo, ki naj bi ji nastala, obstaja vzročna zveza, ter značilnosti in obseg te škode (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1997 v zadevi Guérin automobiles proti Komisiji, T-38/96, Recueil, str. II-1223, točki 42 in 43, ter zgoraj v točki 176 navedeno sodbo Chiquita Brands in drugi proti Komisiji, točka 65 in navedena sodna praksa). Odškodninski zahtevek ni opredeljen s potrebno natančnostjo in ga je zato treba šteti za nedopustnega (zgoraj v točki 176 navedena sodba Chiquita Brands in drugi proti Komisiji, točka 66).

178 Natančneje, zahtevek za povračilo nepremoženjske škode, simboličen ali za resnično odškodnino, mora natančno opredeliti vrsto zatrjevane škode glede na ravnanje, ki se očita toženi instituciji, in celo približno oceniti celotno škodo (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 1999 v zadevi Ismeri Europa proti Računskemu sodišču, T-277/97, Recueil, str. II-1825, točka 81 in navedena sodna praksa).

179 V obravnavani zadevi je treba odškodninski zahtevek v tožbi resnično razumeti kot zahtevek za plačilo nepremoženjske škode, ker je ta ocenjena na simbolični znesek en evro. Dejstvo je, da tožeča stranka ni natančno navedla vrste in narave te nepremoženjske škode niti ni opredelila domnevno nepravilnega ravnanja Sveta, ki naj bi bilo po njenih zatrjevanjih vzrok te škode. Sodišče prve stopnje ni dolžno, da med različnimi očitki, izraženimi v podporo predlogu za razglasitev ničnosti,

raziskuje in določi očitek ali očitke, ki jih tožeča stranka namerava uporabiti kot temelj odškodninskega zahtevka. Poleg tega Sodišču prve stopnje ni treba ugotavljati in preverjati obstoja morebitne vzročne zveze med ravnanjem ali ravnanji iz tega ali teh očitkov in navedeno nepremoženjsko škodo.

180 V teh okoliščinah odškodninski zahtevak iz tožbe ne vsebuje najosnovnejših navedb in ga je treba razglasiti za nedopustnega, zlasti ker tožeča stranka v svoji repliki te pomanjkljivosti ni niti poskusila popraviti.

181 Iz tega tudi izhaja, da se v okviru odškodninskega zahtevka ni treba izreči o tožbenih razlogih in trditvah, ki jih je navedla tožeča stranka v utemeljitev svojega predloga za razglasitev ničnosti, vendar jih Sodišče prve stopnje še ni preizkusilo (glej točko 174 zgoraj).

Predlog ponovitve pisnega postopka

182 Ugotovitve, ki so Sodišče prve stopnje pripeljale do tega, da je razglasilo ničnost izpodbijanega sklepa v delu, ki se nanaša na tožečo stranko, v ničemer ne temeljijo na novih dokumentih, ki jih je ta predložila v sodnem tajništvu 18. in 25. januarja 2006 (glej točki 23 in 24 zgoraj). Čeprav naj bi bili navedeni dokumenti vloženi v spis (glej točko 31 zgoraj), je torej treba šteti, da niso upoštevni za to sodbo. V teh okoliščinah se predlogu Sveta za ponovitev pisnega postopka ne ugoti (glej točko 25 zgoraj).

Stroški

- ¹⁸³ V skladu s členom 87(3) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka stranka uspe samo deloma. V okoliščinah te zadeve je treba odločiti, da Svet poleg svojih stroškov nosi štiri petine stroškov tožeče stranke.
- ¹⁸⁴ Na podlagi prvega pododstavka člena 87(4) Poslovnika nosijo države članice intervenientke lastne stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se delno zavrže kot nedopustna in delno zavrne kot neutemeljena v delu, ki se nanaša na razglasitev ničnosti Skupnega stališča Sveta 2005/936/SZVP z dne 21. decembra 2005 o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 in o razveljavitvi Skupnega stališča 2005/847/SZVP.**

2. **Sklep Sveta 2005/930/ES z dne 21. decembra 2005 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in o razveljavitvi Sklepa 2005/848/ES se razglasi za ničen v delu, ki se nanaša na tožečo stranko.**
3. **Odškodninski zahtevek se zavrže kot nedopusten.**
4. **Svet poleg svojih stroškov nosi štiri petine stroškov tožeče stranke.**
5. **Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska nosi svoje stroške.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 12. decembra 2006.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

J. Pirrung

Stvarno kazalo

Dejansko stanje	II - 4676
Postopek in predlogi strank	II - 4681
Postopkovne posledice razveljavitve in nadomestitve primarno izpodbijanih aktov	II - 4684
Drugi del predlogov	II - 4687
Predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega skupnega stališča	II - 4687
Trditve strank	II - 4687
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 4689
Predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa	II - 4694
Trditve strank	II - 4695
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 4702
Veljava jamstev v zvezi s spoštovanjem pravice do obrambe, obveznosti obrazložitve in pravice do učinkovitega sodnega varstva v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001	II - 4703
– Pravica do obrambe	II - 4703
– Obveznost obrazložitve	II - 4708
– Pravica do učinkovitega sodnega varstva	II - 4709
Namen in omejitve jamstev spoštovanja pravice do obrambe, obveznosti obrazložitve in pravice do učinkovitega sodnega varstva v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001	II - 4710
– Pravica do obrambe	II - 4710

– Obveznost obrazložitve	II - 4718
– Pravica do učinkovitega sodnega varstva	II - 4724
Uporaba v tej zadevi	II - 4728
Odškodninski zahtevek	II - 4732
Trditve strank	II - 4732
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 4732
Predlog ponovitve pisnega postopka	II - 4734
Stroški	II - 4735